

İşçilerin sınıf çıkarlarına kilitlenerek kazanacağız!

Deri İş Sendikası Tuzla Şubesi'nin 29. Olağan Kongre süreci DDSB'liler için ders alınacak birçok yön taşıyor. Uzun yıllara dayalı çalışmamızın bulunduğu bu alandaki kongre bizler için ciddi bir önem taşıyordu. Sınıfsal temeldeki direnişçi kimliği ve dayanışma ruhuyla bilinen Tuzla Deri İş'inin tarihi denebilir ki DDSB'nin tarihi ile de

büyük oranda özdeşlik taşıyordu. Son dönemde hatalı politikalar ve yetersiz önderlikler sonucu önemli bir mevzi kaybı yaşanmış ve kurumsal yapımız tahribata uğratılmıştı. DDSB'nin politikaları ve anlayışlarından uzaklaşıldığı oranda işçilerden ve devrimci-demokratik çizgiden de uzaklaşmıştı.

Şube kongresi DDSB'nin çalışmalarının dayandığı temel argümanı oluşturmuyordu. Ancak sendikanın geldiği nokta ve deri işçilerine yönelik kapsamlı saldırılar bu konuda hızlı bir müdahaleyi zorunlu kılıyordu. Deri işçilerinin ve sendikanın zorlu bir süreci yaşadığı koşullarda DDSB'nin buna kayıtsız kalması beklenemezdi. Eğer işçilerin sorunları ve gündemleri aynı zamanda DDSB'nin sorunları ve gündemleri haline gelmiyorsa orada bilinçte bir gerilemenin ve kitlelerden kopuşun da gelişmesi kaçınılmazdı.

Sayfa 10-11

Devrimci
Demokratik
Sendikal
Birlik
Bülteni
Kasım 2009
Fiyatı: 1 TL

Saldırıları yoğunlaşıyor

FIİLİ MEŞRU MÜCADELEYİ BÜYÜTELİM!

İşsizlik Sigortası Fonu sermayeye peşkeş çekiliyor
Sayfa 5

Esenyurt Belediyesi'nde mücadelemiz daha da yükselerek sürecektir!
Sayfa 6-7

Büyük hızla gelişen sektör:
Bilişim
Sayfa 7

Programımız ışığında her alanda örgütlenelim örgütleyelim!
Sayfa 8-9

Onursuzca çalışmaya zorlanan tekstil işçileri anlatıyor
Sayfa 12-13

Kadınlar örgütlenmeye; özgürleşmeye
Sayfa 14

Haklarımızı öğreniyoruz
Sayfa 15

Ekonomik kriz ve Dersim'de sendikal mücadele
Sayfa 16

Süreç öncü işçileri göreve çağırıyor!

İşçi sınıfının ve emekçilerin tepkisini örgütleyerek ekonomik ve demokratik mücadelelerinde önderlik yapması gereken sendikaların buldukları zemin ortadadır. Devlet yanlısı konfederasyonlar hariç (Hak-İş, Memur-Sen, Türk-İş) değil işçi ve emekçilerin sorunlarını gündemleştirmek özellikle şu süreçte AKP hükümetinin bütün uygulamalarını işçi ve emekçilere kabul ettirmekten, oyalamaktan başka

görevleri kalmamıştır. (Türk-İş toplu sözleşme ve memurların toplu görüşme süreçlerini hatırlayalım). Fakat öyle görünüyor ki "bekleyelim de görelim", "yasalcılık" pozisyonu alan ve durmadan hükümeti "İLO"ya şikayet eden DİSK ve KESK kuruluşundan itibaren iktidar yanlısı sendikalara göre ilerici pozisyonlarını hızla kaybediyorlar. Sayfa 3-4

MERHABA MERHABA

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik Bülteni'nin yeni bir sayısı daha beraberiz. Kimi dönem çalışmadaki yoğunluklar kimi dönem ise ekonomik sorunlar, çok öncesinden sizlere sunmaya çalıştığımız bültenimizin yayınlanmasını geciktirdi. Bugün ise yeni bir isimle karşınızda bulunuyoruz; **1 Mayıs!..** 1 Mayıs, işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma gününü temsil ediyor. 1 Mayıs'ın anlamı bizlere yön veren ideoloji ve DDSB'nin sınıf mücadelesinde oynayacağı rolle doğrudan bağlantılıdır. Ve biz biliyoruz ki işçi sınıfı için birlik, mücadele ve dayanışma sadece 1 Mayıs gününde değil mücadelenin sürdüğü her günde yaşam bulmaktadır. 1 Mayıs tarihi anlamı ve kazanımıyla hafızalarımıza kazındı. Şimdi biz de mücadelemizi 1 Mayıs ruhuyla büyütmeyi; birlik, mücadele ve dayanışmayı her anımıza yaymayı bir görev biliyor ve bültenimizi bu isimle çıkarıyoruz. Bültenimizi sürekli kılabilmek amacıyla yeni sayımızla birlikte bültenimizi 1 YTL olarak ücretlendirmek artık bir zorunluluk haline

geldi. Tüm DDSB'lilerin ve okurlarımızın bu konuda duyarlı davranacağına ve katkıda bulunacağına inanıyoruz.

İşçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırılar her geçen zaman yeni bir yasa ve hak gaspı ile karşımıza çıkıyor. Egemenler çalışanların kıdem tazminatlarına yönelik yeni bir saldırının hazırlığını yapıyorlar. Sendikalar bunu müzakere etmeyeceklerini ve grev gerekçesi sayacaklarını ilan ettiler. Diğer yandan 25 Kasım'da KESK'in ve ona destek veren sendikaların bir günlük grevi gerçekleşecek. Devletin "Kürt Açılımı" tartışmalarının sürdüğü bir dönemde emek cephesine karşı açıktan olmasa da alttan alta yeni saldırıların hazırlığını yaptığı görülüyor. "Demokratikleşme" masallarının fazla sürmeyeceğini, hem sınıfsal hareketin hem de ulusal hareketin yeni dayatma ve saldırılarla yüz yüze geleceğini kestirmek güç değil.

Tüm bu saldırıları göğüslerken işçi sınıfı ve sendikalar içerisindeki çalışmalarımızı güçlendirmenin perspektifine bugünden sahip olmalıyız. Çünkü süreç devrimci müdahaleyi gerekli kılmakta ve devrimcileri ön saflara çağırılmaktadır.

www.devrimcidemokratiksendikalbirlik.blogspot.com ddsbirlik@gmail.com

GERÇEK İŞSİZLİK

İşsiz sayısı artmaya devam ediyor. TÜİK'in işsiz sayısını 3 milyon 429 bin olarak açıklamasına karşın gerçek işsiz sayısının 5 milyon 322 bin kişi olduğu belirlendi. TÜİK verilerinden yapılan hesaplama göre; Temmuz-Ağustos-Eylül dönemini kapsayan Ağustos döneminde gerçek işsiz sayısı 5 milyon 322 bin, gerçek işsizlik oranı da yüzde 19.4 oldu. TÜİK, aralarında iş bulma umudu olmayanların da yer aldığı işsizlik oranına iş aramayıp, çalışmaya hazır olanlar ile mevsimlik çalıştığı için işsiz durumda bulunanları dahil etmeksizin işsizlik oranını belirliyor. Bu hesaplama TÜİK, Ağustos döneminde işsizlik oranını yüzde 13.4, işsiz sayısını da 3 milyon 429 bin olarak açıkladı. Resmi verilere göre kadınlarda işsizlik yüzde 14.5 ile 1 milyon 52 bin, erkekte yüzde 13 oranı ile 2 milyon 376 bin oldu.

Gerçek işsizlik oranı yüzde 19.4

Anılan iki grup dahil edilerek yapılan hesap ise gerçek işsizliğin, resmi sayının çok üzerine çıktığını gösterdi. Buna göre; iş aramayıp çalışmaya hazır olan 1 milyon 817 bin kişi ile mevsimlik çalıştığı için halen işsiz durumda bulunan 33 bin kişi eklenerek hesaplanan gerçek işsiz sayısı Ağustos döneminde, bir yıl öncenin aynı dönemine göre 950 bin kişi artarak 5 milyon 322 bin oldu. Gerçek işsizlik oranı da geçen yılın aynı dönemine göre 2.9 puan artışla yüzde 16.5'den yüzde 19.4'e çıktı. Kadınlarda işsizlik oranı yüzde 25.9 oldu. Ağustos döneminde erkeklerde gerçek işsiz sayısı 3 milyon 152 bin, işsizlik oranı da yüzde 16.5 oldu. Bir yıllık dönemde erkeklerde işsiz sayısı 667 bin kişi, işsizlik oranı da 3.2 puan artış gösterdi. Ağustos döneminde kadınlarda işsiz sayısı 2 milyon 169 bin, işsizlik oranı da yüzde 25.9 oldu. Bir yıllık dönemde kadınlarda işsiz sayısı 283 bin kişi, işsizlik oranı da 1.9 puan artış gösterdi.

DÜNYADAN HABERLER

Bu yıl 36. yıl dönümü gerçekleştirilen Politeknik isyanı, 15-17 Kasım günlerinde yapılan etkinlik ve eylemlerle anıldı. **15 Kasım Pazar** günü başta isyanın merkezi olan **Atina Politeknik Üniversitesi** olmak üzere pek çok ilde üniversitelerde yapılan etkinliklerle başladı. Üç günlük anmalar esnasında binlerce kişi, aileleri ve çocukları ile birlikte üniversite alanını ziyaret ederek karanfiller bırakıp saygı duruşunda bulundular.

Eylemlerin zirvelediği gün olan 17 Kasım Salı ise, üniversite içindeki etkinliklerin bitmesi ile aralarında **YKP (M-L)**, **Sınıf Yürüyüşü** ve **Militan Gençlik Hareketleri**'nin de bulunduğu, öğrenci dernekleri, üniversitedeki siyasal gençlik örgütlenmeleri, partiler ve kurumlar Klavt-

Yunanistan'da on binler alanlara çıktı

monos meydanında toplanmaya başladı.

Binlerce polisin görev alması ve polis sadece eylem öncesinde değil aynı zamanda yürüyüş boyunca da kendisini açıkça göstermesi, son dönemde yaşanan devlet terörünün açık bir ifadesi oldu. Yürüyüşe halkın yoğun ilgi göstermesi gözlenirken, polis kışkırtıcı bir şekilde varlık göstermesi, kitlenin protestosuna neden oldu. Mağazaları korumak bahanesi ile **Sınıf Yürüyüşü** kortejinin etrafını sarmak isteyen polis, "**Polis, Yürüyüşten Dışarı**" sloganları ve kitlenin kararlılığı ile geri adım atmak zorunda kaldı. ABD Konsolosluğuna ulaşılması ile eylem sona ererken, sonrasında İktidar Karşıtı-AK, grubunun Pedion Arios meydanına doğru yürüyüşe devam etmesinden sonra polis kitlenin etrafını çevirerek 40'ın üzerinde kişiyi gözaltına aldı. Aynı gün, eylemler boyunca 200'ün üzerinde kişi gözaltına alınarak Emniyet Müdürlüğüne götürüldü.

Eylemler sona ermesine rağmen, polis sokakları ve Politeknik Üniversitesi'nin etrafını kuşatarak tam anlamıyla terör estirmeye devam etti. Gözaltıları protesto edenler ise Emniyet Müdürlüğü'nün önünde toplandılar. Ve gözaltına alınanların derhal serbest bırakılmasını istediler.

SÜREÇ ÖNCÜ İŞÇİLERİ GÖREVE ÇAĞIRIYOR!

Dünyadaki ekonomik-mali kriz alabildiğince genişlerken, krizin yıkıcı etkisi günden güne daha derin ve hissedilir olmakta. Öyle ki emperyalist-kapitalist sistemin kendi uzmanları tarafından krizin gerçek etkisi gizlenemez boyutlarını çoktan aşmıştır. Eski FED Başkanı Greenspan, “**krizin yeniden fakat daha farklı şekilde olacağını...**” açıklarken efendilerine durumun içler acısı içeriğini özetliyor. Egemen sınıflar açısından durumun vahameti aslında hesap edilenden daha büyük görünüyor şimdiden. Bırakalım sömürge, yarı sömürge ülkelerdeki yıkımı; bizzat emperyalist ülkelerdeki durumu yansıtan rakamlar bile emperyalist kapitalist sistemi daha ciddi önlemler alma konusunda harekete geçirmiştir. Euro’yu kullanan 16 ülkenin oluşturduğu Euro Bölgesi’nde işsizlik oranı yüzde 9,5 ile, Amerika ise yaklaşık yüzde 10’la tarihinin en yüksek düzeyine çıktı. İngiltere’nin 4,9’luk tarihi rekor daralmasını birçok Avrupa devleti ve Japonya uygun adım izlemekte. Ünlü ekonomist **Nouriel Roubini**, “dünya ekonomisinin yılın ikinci yarısı ve 2010’da dibe vuracağını” belirtirken; sermaye tarafından artık “**mızrağın çuvala sokulamadığı**” gerçekliğini itiraf etmek zorunda kalıyor. **Görünen o ki kriz bütün şiddeti ve genişliğiyle devam ederken egemen sınıfların beyhude “pembe tablo” senaryoları hükmünü yitirmekle kalmayıp, emek ile sermaye arasında önümüzdeki süreçte çatışmanın şiddetini de işaretliyor.**

Ülkemizdeki durum da yukarıdaki tablodan bağımsız değil şüphesiz. Hatta Dünya Bankası Başkanı **Zoellick**,

“*gelişen ülkelerin krizin etkisini ancak şimdi tam olarak hissetmeye başladıklarını...*” belirirken; zaten birçok ülkeden kötü olan ekonomik durumun ülkemiz açısından kat be kat daha kötüsünün kaçınılmaz olduğunu ifade etmiş oluyor. Tarihinin en büyük küçülmesini yüzde 14,1 ile yaşayan ülkemiz ekonomisi, kapasite kullanım oranının yüzde 63,8’lük derecesiyle, yıl sonunda 63 milyar liralık beklenen bütçe açığı, işsizliğin 16,1’lere kadar yükselmesi (**ki gerçek rakamlar yüzde 20 küsürlerdir!**) “krizin teğet geçmediği” gerçekliğini işçi sınıfı ve emekçilere tüm çıplaklığı ile göstermektedir. Enflasyon rakamları tahmin edilenden yine fazla çıkması ve AKP hükümetinin düşük faizle bankalara kredi sağlamasının yarattığı açığı “denize düşen yılan sarılır” misali, IMF ve DB’nin verdiği yüksek faizli kredilerle kapatmaya çalıştıkça bütçe açığı da tarihi bir rekora imza atmaya üzere. Bütçe açığı yılın 8 aylık döneminde yüzde 780 artışla 31 milyar lirayı aştı! **Yeni kaynak arayışlarına giren AKP hükümetinin imdadına yine işçi sınıfı ve emekçilerin alınteriyle birikmiş “işsizlik sigorta fonu” yetişebildi.** Öyle ki yangından mal kaçırır gibi çıkartılan yasa da yapılan değişikliklerle esasta sermayenin can simidi olarak kullanılacağı açıklandı. Aynı hükümet “**işverenin yükünü hafifletmek ve gerekli rekabet şartlarını yaratmak için**” (Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı-Ömer Dinçer) zaten sermayeye bir “kıyak” daha yaparak düzenlemeden itibaren çalışanların primini de ödemeyi taahhüt etmişti. Davos Zirvesinde, G-20 toplantılarında ortaklaşan eğilimin; krizin gidişatı ile kontrolünün serbest piyasaya bırakılmayacağı yönünde olması devlet eliyle sömürünün; dolayısı ile sermayenin önündeki engellerin kaldırılması, beslenmesi olarak belirginleşmesi

faturanın yükünü de kabartmaktadır.

Ekonomik krizin şu günlerinde faturayı işçi sınıfı ve emekçilere yüklemek istediklerini ve buna paralel düzenlemeler yapacaklarını açıkça belirten AKP hükümeti hız kesmeden elektriğe, benzine, ulaşım başta olmak üzere **yeni zamlara** hazırlanıyor. Yine sağlık başta olmak üzere eğitim ve çalışma yaşamına ilişkin yeni düzenlemelerle devlet hastaneleri ve okullarının tüm giderlerini yoksul işçi sınıfı ve emekçilere yüklemeyi hedefliyor. Patronlar esasta işten atmanın önünü açmak için kıdem tazminatının 30 gün değil de 15 gün üzerinden hesaplanmasını isteyerek en acil saldırması gereken hedefi de gösteriyor. Ayrıca İşsizlik Sigorta Fonundaki paralarında (yaklaşık 45 milyar lira) patronların kullanımına sunuluyor. 230 bini bulan iş bekleyen öğretmenin, 4 milyonu aşan güvencesiz tekstil işçisinin, 20 milyonu bulan işsizler ordusunun, işten çıkartılan 2 milyonu bulan işçinin, ürününü satamayan köylünün, har(a)çlarına yüzde 500 zam yapılan öğrencinin kısacası yoksul halkın sorunları hiç yokmuş gibi değişik gündemler altında eritmeye çalışılıyor.

Hem ekonomik hem de siyasal olarak gün geçtikçe sıkışan AKP çareyi işçi ve emekçilere azgınca saldırmakta buluyor. Kısaca emperyalist ağa babalarının çıkarları doğrultusunda ve esasta “Ulusal Hareketin” tasfiyesi bağlamında okunması gereken “Demokratik Kürt Açımı” ile ne kadar demokrasi havarisi olduğunu KESK, ilerici devrimci demokratik kurumlara en son 6-7 Ekim’de IMF ve DB protestolarındaki yaşananlar ile gayet açık bir şekilde gözler önüne seriyor. KESK’e yapılan operasyon, emek hareketini zayıflatmanın, onun dinamik güçlerini tasfiye ve eritme planının bir parçasıydı. Tüm eksikliklerine karşın başta KESK ve DİSK olmak üzere birçok sendika ve konfederasyonun devletin hedefinde olduğu görülüyor. Her örgütlenme özgülünde saldırının nitelik ve kapsamı farklı olsa da egemenlerin kriz koşullarında önlerine çıkacak hiçbir örgütlülüğe tahammül edemediği anlaşılıyor. Farklı tartışmaları içinde barındıran Sendikalar Kanun Taslağı egemenlerin işçi sınıfı ve emekçilerin sendikal örgütlülüklerini zayıflatma planının bir parçası olarak gündemde duruyor. Süreç ekonomik ve sosyal haklarımıza olduğu kadar örgütlülüklerimize yönelik ciddi saldırılarla ilerleyecektir.

İşçi sınıfının ve emekçilerin tepkisini örgütleyerek ekonomik ve demokratik mücadelelerinde önderlik yapması gereken sendikaların

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks

buldukları zemin ortadadır. Devlet yanlısı konfederasyonlar hariç (Hak-İş, Memur-Sen, Türk-İş) değil işçi ve emekçilerin sorunlarını gündemleştirmek özellikle şu süreçte AKP hükümetinin bütün uygulamalarını işçi ve emekçilere kabul ettirmekten, oyalamaktan başka görevleri kalmamıştır. (Türk-İş toplu sözleşme ve memurların toplu görüşme süreçlerini hatırlayalım). Fakat öyle görünüyor ki “bekleyelim de görelim”, “yasalcılık” pozisyonu alan ve durmadan hükümeti “İLO”ya şikayet eden DİSK ve KESK kuruluşundan itibaren iktidar yanlısı sendikalara göre ilerici pozisyonlarını hızla kaybediyorlar. Ki “fiili ve meşru mücadele” anlayışı temelinde o süreçte kapılar kırılarak, bedeller ödenerek kurulan KESK ve DİSK bugün bu anlayıştan hızla uzaklaşmasının faturasını ödemektedir. İşçi sınıfı ve emekçiler büyüyen ve genişleyen direniş hatlarında kendiliğinden “fiili ve meşru mücadele” anlayışını Kent A.Ş, Eti Gıda, ISG Yer Hizmetleri A.Ş’de çalışan havalanan işçileri, RENTA işçileri Uşak’ta Kaynak İplik Fabrikası işçileri, Esenyurt’ta işten atılan belediye işçileri ve yazamadığımız ülkenin birçok yerinde işçi kardeşlerimiz, Kore’de motor işçileri bizzat pratikle tekdardan adeta yeniden öğreniyor-öğretiyorlar.

Sadece ülkemizde değil, dünyanın birçok ülkesinde direnişler, grevler, işgaller ve protestoların sayısı gün geçtikçe artmakta. Egemen sınıflarla işçi sınıfı arasındaki amansız kavganın daha da kızgınlaşacağı bir sürece doğru ilerlemekteyiz. Hamle üstünlüğünü görece elinde tutan emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı atılacak her sağlam ama küçük adım, büyük zaferlerin yapıtaşını oluşturmaktadır. Egemenlerin tüm yalan -dolanlarının, gerçek yüzlerinin iyiden iyiye açığa çıktığı ve işçi sınıfının örgütlenmekten başka çaresinin olmadığı gerçekliğini daha da fazla hissettiği bir süreçten geçiyoruz. Asıl söz sahibi işçi sınıfı ve emekçilerin öfkesiyle dar etmek için, başta emperyalizm ve yerli uşaklarından hesap sormak bilinciyle, tüm eylemliliklere ve sürece olanca gücümüzle yüklemenin zorunluluğu görülmelidir.

İşçi sınıfı ve emekçilerin ekonomik ve demokratik mücadelesine önderlik etmeyi hedeflemiş, yönünü “sınıf sendikacılığı” çizgisi olarak belirlemiş **Devrimci Demokratik Sendikal Birlik**’in programı şu süreçte ihtiyaca yanıt verebilecek içeriği taşımaktadır. Programımızın gösterdiği ışıkla var olan örgütlülükleri genişletmek ve yeni örgütlülükler yaratmak görevi tüm DDSB’lilerin omzundadır.

Bulduğumuz sendikalarda ve alanlarda yoğun gündemler içerisinde faaliyetlerimizi sürdürdük. Fakat artık bulunduğumuz alanların dışına daha fazla çıkmanın koşulları zorlanmalıdır. Örgütsüz işçilerin örgütlenmesinde, emekçi mahallelerinde yapılacak çalışmalarda yeni bir faaliyet sürecinin örülmesi gerekmektedir. Önümüzdeki süreç bunun çalışmalarının yapılacağı bir görevler dizisini de karşımıza getirecektir. DDSB olarak bu sürecin hazırlıklarına yoğunlaşmalı, daha örgütlü ve kararlı adımları hayata geçirmeliyiz.

ATAMA İŞKENCESİNE BOYUN EĞMEYELİM GELECEĞİMİZİ KENDİMİZ BELİRLEYELİM!

Çocukluk yıllarında başlar öğretmen olma sevdası. İlkokulda öğretmenlerimizi örnek alıp onlar gibi olmak isteriz. Sevgiyi, saygıyı, bilimi, sanatı, okumayı, yazmayı vb. her şeyi öğretmenlerimizden öğrendiğimiz için bu mesleğin toplumda kutsal bir yeri vardır. Ama bu amacımıza ulaşmamız hiç de kolay değildir.

Anne ve babamızın bizi okutmak için büyük fedakârlıkları karşılığında 17-18 yıl okuyarak aldığımız diploma onlara güzel bir hediyedir. Ailemiz de mutlu ve öğretmen olduk mu; acaba?(!) Evet tam öğretmen olduğumuzu sandığımızda önümüze kocaman bir okyanus çıkar. Bu okyanus KPSS’dir. Yüz bakalım yüzebilirsen! Bu okyanusta çok azımız karaya çıkmayı başarır. Yüzbünlerce öğretmen adayı da bu okyanusta boğula çıka yaşamını en kötü çalışma şartlarında (tabii iş bulabilirse) idame ettirmeye çalışır.

KPSS sınav sisteminin neye hizmet ettiğini, amacının ne olduğunu bugün MEB bile açıklayamamaktadır. Yapamaz, çünkü mantıklı hiçbir açıklaması yoktur. Bütün okullarda öğretmen açığı varken ve 250 binlere yaklaşan işsiz atama bekleyen öğretmen varken, KPSS gibi saçma bir sınav sistemiyle çok az sayıda öğretmen alması, bu sistemin neye hizmet ettiğinin göstergesidir. Ülkenin gelişmesi, demokratikleşmesi çığırkanlığı yapanların eğitime verdikleri değer ve ödenekle sahtekârlık yaptıkları açıktır. Eğitime ayrılan bütçenin yüzlerce katı askeriye, polis ve silahlanmaya ayrılmaktadır. Öyle ya; silahımız varsa geliyoruz, polisimiz daha çoksa demokratikleşiyoruz! En demokratik taleplerin bile silahlı, coplu, polisli saldırısına maruz kalman ülkemizde sistem açık ki daha fazla demokratikleşmenin ve gelişmenin yolunu güçlendiriyor!

Atama bekleyen öğretmenler olarak bizlerde diplomalı işsizler ordusuna katılırken, ailemizin ve çevremizdeki insanların da baskısı altında kalmaktayız. Sanki işsiz kalmak, istihdam sağlamak bizim suçumuz gibi.

Birimizin kurtuluşu, hepimizin kurtuluşu için mücadele etmektir!

Yaşamımızı sürdürebilmek için daha değişik iş kollarında çalışma zorunda kalıyoruz. İnşaat, temizlik işi, tarım işçisi, garsonluk vb. işkollarında çalışıyoruz. O kadar emeğe rağmen kendi işimizde çalışmamamız ve seçme hakkının olmaması hem bizleri hem de ailelerimiz rahatsız etmektedir. Mesle-

ğimize uygun kurumlar olan dershanelerde de durum görünenden çok daha ağırdır. 2 yıllık stajyer çalışma bahanesiyle adeta köle gibi çalıştırılıp asgari ücret düzeyinin de altında ücret ödenmektedir. İstisnasız insanlık dışı çalışma şartlarının olduğu dershaneler de emek sömürüsünün en yoğun olduğu alan olduğu için diğer işkolları bile daha cazip gelmektedir.

Yaptığımız işlerden bir tanesi de ücretli öğretmenliktir. Okullarda boş geçen dersler için asgari ücret karşılığı yaptığımız köleci öğretmenliğe ücretli öğretmenlik denir. Bütün okullarda branş öğretmenin olmamasından kaynaklı boş dersimiz çoktur. Sistem çalışmak zorunda olduğumuzu bildiği için atama yapmak yerine ücretli(köleci) öğretmenliği asgari ücrete denk gelen ücret karşılığı yaptırmaktadır. Ücretli öğretmenler 3. sınıf uygulama görüyoruz. Hiçbir sosyal hakkımız yoktur. Paso (İETT) kartı dahi verilmiyor. Resmi tatil ve hafta sonları, bayramlarda ücret alamıyoruz. Haftada 30 saat derse girdiğimiz zaman, 16 saat derse giren kadrolu öğretmenin yarısı kadar ücret alabiliyoruz. Burada MEB bir taşla iki kuş vuruyor. Hem çok ucuza iş yaptırıyor hem de atamamızın karşısına bizleri istihdam ederek yine bizleri koymuş oluyor. Biz birlik olmadıkça, örgütlenmedikçe daha da ağır koşullarla yüz yüze kalacağımız ve artık sistemin bir taşla 2 değil daha fazla kuşu vurmanın hesabını yapacağı bellidir.

Son yıllarda sistem özellikle üniversite mezunlarını kısım kısım polisliğe almaktadır. Sistem kalem tutan ellerin artık silah ve cop tutarak çocuklara işkenceyi öğretmesini istiyor. Ailelerimizin ve bizlerin “okul bitti, kurtulduk” derken psikolojik ve ekonomik bir sıkıntı yaşamamız, tam yaşamımıza yön vereceğimiz bu dönemde çaresizlik içinde olmanın sebebi sadece sistem değildir. Bizlerin de örgütsüz olmasından kaynaklanmaktadır. Sömürü düzeninin ne kadar çarpık ve bozuk bir düzen olduğunu daha çıplak görüyoruz artık. Bu düzenden umut bekleyene kadar güçlerimizi, tepkimiz ve hesap sorucu bir bilinçle öfkemizi birleştirerek örgütlü bir güce dönüştürmemiz gerekmektedir. Bireysel kurtuluş için değil, hepimizin kurtuluşu için mücadele edersek ancak bireysel kurtulmuş oluruz ve haklarımızı kazanabiliriz. Unutmayalım ki hak verilmez alınır. Geleceğimizi kendimiz belirleyelim, gelecek ellerimizdedir. İstanbul’dan bir DDSB’li Ücretli Öğretmen

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks

İŞSİZLİK SİGORTASI FONU SERMAYEYE PEŞKEŞ ÇEKİLİYOR...!

Küresel mali krizin etkileri “teğet geçti” balonunu çoktan patlattığı gibi, sermayedarların ve AKP hükümetinin daha ciddi önlemler alması konusunda süreci hızlandırdığını da göstermektedir. AKP hükümeti ilk yıllarından itibaren çıkardığı yasalarla bugünkü önlemlerin hukuki altyapısı büyük oranda örülmüştür. (İş Yasası, TMY vb...) 2008 yılı başlangıcıyla krizin derinliği ve kapsamı giderek artarak ilerlemiştir. Buna paralel sermayedarların krizin yükünü açıktan işçi ve emekçilere yüklemekten ve kamuoyunun gözünü boyamaktan başka anlam ifade etmeyen “**ekonomik kurtarma paketleri**” devreye girmiştir. Esasta sermayeye daha rahat nefes aldırma adına uygulanan bu paketlerin, işçi ve emekçileri rahatlatıcı bir tarafı bulunmadığı açığa çıkmıştır. Sağlıkta eğitime kadar kamu harcamalarını daha aza çekmeye çalışan hükümet, işçi ve emekçilerden kesilen vergileri düşüreceğine; sermayedarların vergilerine af ve indirim getirerek, orta sınıftan belli katmanının alışverişlerde rahatlamasını sağlayacak ticaret ve tüketim mallarında vergi indirime giderek asıl niyetini ortaya sermiştir. Bununla da yetinmeyen egemenler gözünü işçi ve emekçilerin ağır bedeller ödeyerek kazandıkları haklara dikmiştir. **Kıdem tazminatı başta olmak üzere diğer sosyal ve demokratik haklar teker teker budanmaya, tasfiye edilmeye çalışılmaktadır.** Bunun hukuki altyapısını “özel istihdam büroları ve kiralık işçi” olarak belirtmişlerdir. A. Gül’ün vetosundan sonra

en yakın zamanda yeniden gündeme taşıyacaklarını ifade ederek adeta yangından mal kaçırır gibi “5920 sayılı “İş Kanunu, İşsizlik Sigortası Kanunu ve Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu’nda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun” TBMM’den jet hızıyla geçti ve Gül tarafından onaylandı.

Hatırlanacağı gibi işsiz kalan işçilere, belli bir süre ödeme yapmak için oluşturulan İşsizlik Fonu, 42 milyar lira gibi ciddi bir bütçeye ulaşınca sermayenin iştahını kabartmıştır. Daha önce Konut Edindirme Fonu, Tasarruf Fonu gibi fonlardaki paralar nasıl gasp edildi; İşçilerin ücretlerindeki kesinti ile sağlanan Fonun hazineye ve dolayısı ile sermayeye aktarımının yasal kılıfı hazırlanmıştır. 2008 yılında 5763 sayılı kanun ile hükümet, fondan 1 milyar 300 milyon TL’yi hazineye aktarmış, ayrıca 2009–2012 yıllarında fon tarafından tahsil edilecek nema gelirlerinin dörtte birini de bütçeye gelir olarak aktarmıştı. 5920 sayılı kanun ile:

□ Fonun gelirlerinin dörtte üçlük bölümünün 2009 ve 2010 için, dörtte birlik bölümünün de 2011 ve 2012 için GAP yatırımlarında kullanılmak üzere Hazine’ye aktarılmasını öngörüyor. Bunların bütçeye hangi ödenek başlıkları altında gireceğine Maliye Bakanı karar verebiliyor.

□ Nisan 2009’dan sonra yeni işçi işe alan işverenlerin, bu işçilerle ilgili ödemesi gereken sigorta primlerinin işveren payının, yine işsizlik fonundan karşılanmasını öngörüyor.

İşsizlik sigortasından yararlanıp yeniden işe alınan işçilerin sigorta, sağlık primlerindeki işveren payı da fondan karşılanıyor. Bu maddenin ekim başında yürürlüğe girmesi planlanıyor.

□ Hükümetin krize karşı açıkladığı teşvik paketlerinden yararlanacak işverenlerin işçiler için ödemesi gereken primlerin işveren payının tamamı da Hazine tarafından karşılamayı öngörmektedir.

Kayıtlı ve kayıtsız yaklaşık 15 milyona yaklaşan işsizler ordusunun sadece 292 bini, yani % 2’lik kısmı İşsizlik Fonu’ndan faydalanabilmektedir. Kaldı ki; bu sigortadan kayıtlı işçilerin faydalanabilmesinde dahi kayıtlı olmak yetmemektedir. İşçinin son üç yıl içerisinde 600 iş günü çalışmış

olması ve işsiz kalmadan önce de 120 gün fiili çalışmış olması istenmekte, tüm bunlar işsizlik sigortasına başvurmada sorun teşkil ettiği gibi fonun etkin olarak kullanılmasını da engellemektedir. Açıktır ki hükümet “istihdam paketi” çerçevesinde işçilerin ücretlerinden elde edilen birikimi sermayeye peşkeş çekmiştir. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Ömer Dinçer’in “...işverenin üzerindeki işgücünün ağırlığını alacak düzenlemeler şart.” (NTV-Ağustos) sözleri esasında bu uygulamalarında yeterli olmadığını, sermayenin çıkarlarını ne denli koruma hevesinde olduklarının ve daha büyük ve kapsamlı saldırılar geleceği noktasında oldukça önemlidir.

Özellikle sendika yönetimlerinin bu kadar büyük bir saldırı karşısında dahi lokal ve cılız eylemlerle yanıt verme acizliği bir yana, emek hareketi dinamiklerinin sürece müdahalede pasif tutumları ciddi bir olumsuzluktur. Fakat bütün olumsuzluklara rağmen işçilerin ve emekçilerin öfkесinin gün be gün artarak büyümektedir. Kaybedecek bir şeyi olmayanlar giderek çoğalmakta ve örgütlenmeyi öğretenleri kendi kendilerini direnişte, işgalde, grevde ve sokakta öğrenerek beklemektedirler. Nesnel koşulların örgütlenmeyi daha yakıcı bir ihtiyaç haline getirdiği şu günlerde daha kararlı ve daha cesur; görev başına!

İşsizlik Fonu’nda para nasıl birikiyor?		Milyon YTL
PRİM GELİRİ		14.653
- İşçi-işveren kesintisi		10.735
- Hazine (devlet) katkısı		3.656
- Diğer gelirler		262
FAİZ GELİRİ		19.797
TOPLAM GELİR		34.450
TOPLAM GİDER		1.688
- İşsizlik ödemeleri		1.678
- Diğer giderler		10
TOPLAM FON VARLIĞI		32.762

(Tabloda fonun Mayıs gelirlerine dair rakamlar mevcuttur. Görüldüğü gibi işçi kesintileri ile yine biriken parayla devletin satın aldığı Hazine Bonolarından elde ettiği faiz getirileri en yüksek rakamlar.)

Kaynakça olarak bianet.org, emekdunyasi.net ve sodev.org.tr’den yararlanılmıştır.

İstanbul DDSB

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks

Esenyurt Belediyesi'ndeki direnişe ilişkin Belediye-İş 2 Nolu Şube Başkanı **Hasan GÜLÜM** ve direnişteki işçilerden **Alişan ABALAY**'ın konuya direnişe ilişkin düşünceleri...

ESENYURT BELEDİYESİ'NDE MÜCADELEMİZ DAHA DA YÜKSELEREK SÜRECEKTİR!

DDSB: Esenyurt direnişi ile ilgili bize biraz bilgi verir misiniz? Nasıl gelişti ve şu anki durum ile geleceğe ilişkin düşünceleriniz nelerdir?

Hasan Gülüm: 76 gündür biz Belediye İş Sendikası olarak Esenyurt'ta, işten atılan 16 işçi arkadaşımızla birlikte direnişimizi sürdürmekteyiz. İlk başladığımız günlerde “**üç beş gün sonra giderler, bu direniş kısa süre sonra biter**” diyen işverenler karşısında, gerçekliğimizi de göz ardı etmeden ama nasıl yapacağımızı bilen bir tutumla direnişi örgütledik. O günden bugüne kadar, 76 gündür işten atılmalara karşı yürüttüğümüz mücadelede elbette yaşanan eksikliklerimiz de vardır. Mücadele sürdükçe bundan sonra da olacaktır. İşin kolay olmayacağını biliyoruz.

Sadece son bir yılda sistemin yaşadığı kriz gerekçesiyle 1.5 milyon işçi işten atıldı. Önümüzdeki bir yıl içinde de bir o kadar işten atılmaların yaşanacağı öngörülmektedir. Toplu sözleşmelerde her gün yeni kayıplar yaşanmakta, sıfır zamlara evet denmektedir. Sendikalar yeteri kadar mücadele etmemektedir. Esneklik yaşamımızda yasallaştı. Sağlık paralı hale getirildi. Şimdi elimizde kalan kıdem tazminatı ve sendikalar yasasıyla kalan temel haklarımızı da alarak, bizleri kölece çalıştırmak istiyorlar, mücadeleciler sendikaların tasfiye edilmeye çalışıldığı böylesi bir sürecin içinde Belediye-İş olarak direniyoruz. Bizler 500 milyona şükür edildiği hatta daha az ücrete ve iş bulmaya evet diyen milyonların içinde çalışıyoruz. Bizler Esenyurt Belediyesinde sendikası 100 işçinin aldığı 850 TL ile sendikası

var mı yok mu bile belli olmayan Genel-İş'in 96 Kıraç işçisinin aldığı 1250 TL iş yerinde 38 işçiyle Yakuplu'dan gelmiş 1750 TL alan ve haklarında taviz vermeyenler olarak işverenlerin istemediği yaramaz çocuklarız.

İlk günden itibaren Esenyurt Belediye Başkanı bizim sendikal örgütlülüğümüze saldırdı. Bizim için ya teslim olup gitmek, istenileni yapmak ve işi sadece dava açmakla yetinmek vardı ya da bu haksızlıklara karşı mücadele etmek vardı. Belediye-İş Sendikası olarak ve 16 direnişçi arkadaşımızla biz burada bulunmayı seçtik.

Diğer üyeler ile birleşmenin ve birlikte mücadele etmenin daha doğru olacağını biliyoruz. Ancak bunu mücadele etmek isteyenlerle yaparız. Esenyurt'ta işçilere hakaret edildi, saldırıda bulunuldu, ama yine de her hafta Çarşamba burada basın açıklaması yapılıyor. Bunun kamuoyuna yansımaları oluyor, insan bir seferde mi olsa katılmaz.(?) Adeta işverenler görmesin diye bazı işçi arkadaşlarımız gibi direklerin arkasında duruluyor. Oysa bu tutum ve tavır burada başarılı olamaz. Olsa da işverenin istediği gibi bir sendika olur, biz Belediye-İş olarak bunu kabul edemeyiz.

76 gün sendikasızlaştırma karşısında örgütlenme mücadelesi, sendikasını koruma mücadelesi, kendi haklarına sahip çıkma mücadelesi veriliyor. Bundan sonrası yapılacakları bugüne kadar yapılan mücadeleden öğreniyoruz. Mücadele sürecimizde kullandığımız araçları değiştirerek yeni yöntemlerle mücadeleyi sürdüreceğiz. Biz birleşerek mücadele etmenin gerekli olduğuna inanıyoruz. Biz bir direnişin başarısında yerellerdeki örgütlenmenin önemini biliyoruz ve önümüzdeki süreçte buraya yoğunlaşacağız.

“BİZ HAKLIYIZ, ALİNTERİMİZLE KAZANACAĞIZ!”

DDSB: Bize direnişinizle ilgili bilgi verirsiniz, neden buradasınız?

Alişan Abalay: Bizler Yakuplu Belediyesinden çalışan işçilerdik. Yerel seçim sürecinde belediyelerin birleşmesinden kaynaklı, Esen-

yurt Belediyesine geçtik. Belediye-İş Sendikası 2 Nolu Şube'ye bağlıyız. Esenyurt Belediyesi bir bölüm sendikası bir bölüm de başka belediyeden gelen Genel-İş üyesi arkadaşlardan oluşmakta. Belediye başkanımız bizim sendikal olmamızdan kaynaklı toplu iş sözleşmesi yaptığımızı biliyor. Bizden sözleşme kitapçığımızı istedi, tabi biz de kendisine ulaştırdık. Sonra bizi yanına çağırdı, “bizim mevcut çalışanlarımızdan fazla ücret alıyorsunuz. Sendikadan istifa etmeniz gerekiyor” dedi. Biz de kabul etmeyeceğimizi ve sözleşmemizin 2010 yılına kadar geçerli olduğunu söyledik. “Haklısınız ama bu toplu sözleşme şartlarında sizinle çalışamayız; sendikadan istifa etmezseniz çalışma garantisi veremeyiz” dedi. Daha sonra 9 bayan arkadaşımız olmak üzere bizi taşeron firma emrinde temizlik işlerine verdiler. Bu durumdan yerel ve ulusal basının haberi oldu. Basındaki haberlerden sonra kurumunu yıpratmış söyleyerek uyarı ve kınama cezası verdiler. Buna itiraz ettik ve 2 gün sonra kendimizi kapıda bulduk.

DDSB: Ne kadar süredir buradasınız, kaç kişisiniz?

İkinci direnişçi işçi: 18 Ağustos'tan beri buradayız. Parça parça çıkarıldık. Tepkimizi ölçmeye çalıştılar. Önce 2 kişiydik, sonra 9 kişi olduk, şimdi 16 kişiyiz. Sanırım bu sayı artacak. Belediye başkan yardımcısı bizi çağırdı, sorunu çözelim dedi, ama çözüm yine sendikadan istifa edin oldu. Biz kabul etmedik. Demokratik hakkımızı kullanıyoruz.

DDSB: Belediye yönetimi direnişinize müdahale ediyor mu?

Üçüncü direnişçi işçi: Direnişe başladık. 2. gün sabah geldiğimizde oturduğumuz yeri bariyerlerle çevirmişlerdi. Sendikamıza haber verdik. Şube başkanı ve yöneticiler gelip müdahale etti. Belediye yönetimi “siz bizim aramıza girmeyin, biz sorunumuzu çözeriz, hakkını da veririz” dedi. Sendika başkanımız Hasan Gülüm de “işçinin hakkını vermek, kendisini ve haklarını savunanı sokağa atmak mıdır?” diye tepki gösterdi. Bizler de hakkımız alana kadar direneceğimizi söyledik. Daha sonra 2 Ekim'de başkan ve korumaları bize

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks

saldırdı. Saldırdıkları yetmiyor-muş gibi biz saldırmışız gibi bizi şikayet ettiler. Fakat her ne yarpaşa yapsınlar, hakkımızı alana dek kararlıyız, vazgeçmeyeceğiz.

DDSB: Çevredekilerin direnişinize tepkileri nasıl?

İkinci direnişçi işçi: Buradaki halkın tepkisi çok iyi. Demokratik kitle örgütleri ve siyasi partiler direnişimizi destekliyor. 2 gün içinde direnişe destek için 15 bin imza topladık.

DDSB: Bu direnişin size kazandırdıkları nelerdir?

Dördüncü direnişçi işçi: Haklı davamızda yalnız olmadığımızı gördük. Uyuyan farkında

olmayan toplum kadar, haklılığımızın farkında olan toplumunda olduğunu gördük. Bizim için büyük kazanım.

DDSB: Son olarak söylemek istedikleriniz nelerdir?

Dördüncü direnişçi işçi: Son olarak söyleyeceğimiz sonuna kadar direneceğiz. Esenyurt'a sendika girecek! Halkımıza söyleyeceğimiz; **10 torba kömüre ya da birkaç kilo erzaka değil, onurlu yaşamdan yana olsunlar!** Biz haklıyız, alınterimizle kazanacağız. Mücadelemiz devam edecek. Sizin aracılığınızla Esenyurt halkına ve diğer duyarlı insanlara buradan teşekkür ederiz.

Esenyurt'ta etkinlik

Esenyurt Belediye işçileri direnişin 76. gününde bağlı buldukları Belediye-İş 2 Nolu Şube tarafından bir dayanışma etkinliği gerçekleştirildi. Semtlerde ve işyerlerinde yapılan çalışmalar sayesinde etkinlik oldukça kitlesel ve coşkulu geçti. 1 Kasım günü Esenyurt'ta bulunan Yorum Düğün Salonu'nda gerçekleşen etkinliğe birçok sendika ve demokratik kitle örgütü de destek verdi.

Etkinlikte açılış konuşmasının ardından direnişte olan belediye işçilerinden **Fatih Albayrak** bir konuşma gerçekleştirdi. Albayrak konuşmasında sendikanın bir hak olduğu ve bu hakkı kazanıncaya kadar direneceklerini belirtti. **Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm** bir konuşma yaptı. **Esenyurt Yurtiçi Kargo işçileri**, Okmeydanı SSK işçileri, Partizan ve DDSB'nin de dayanışma mesajlarının okunduğu etkinlikte **"Yaşasın Esenyurt direnişimiz"**, **"Sendika hakkımız direnerek alırsız"** vb sloganlar atıldı.

Konuşmaların ardından **"Bitlis Yöresi Halk Oyunları Ekibi"** nin halayları ve **Grup İsyân Ateşi**, Servet Kocakaya, **Grup Munzur**, Erdal Bayrakoğlu ve **Kemençe gösterisi** ile etkinlik renklendi.

BÜYÜK HIZLA GELİŞEN SEKTÖR: BİLİŞİM

21 Haziran 2009 tarihindeki "Emperyalist politikalar, kriz, işçi sınıfı ve emekçilere etkileri", "İşsizlik ve sonuçları, işsizlerin örgütlenmesi" ve "Sendikaların durumu" başlıklı sunumlar ve direnişçi işçilerinin konuşmalarına yer verilen DDSB kurultayına katıldım.

Kurultayda ATV-Sabah grevçisi **Uğur Güç**, Entes direnişçisi **Gülistan Kobatan** ve Desa işçisi **Emine Aslan**'ın verdikleri onurlu ve kararlı mücadeleyi kendilerinden dinlemek oldukça öğreticiydi.

Çeşitli sektörlerden çalışanların çalışma koşulları ve faaliyetleri ile ilgili yaptıkları konuşmalar, deneyim aktarımları oldukça faydalı oldu.

Ben bilişim sektöründe çalışan biri olarak bu sektörle ilgili belli başlı konuları burada ifade etmenin faydalı olacağını düşünüyorum. Bilişim sektöründe çalışma koşullarının ve sosyal imkânların diğer sektörlerle göre daha iyi olduğunu söyleyebilirim. Maaşlarda gecikmeler ya da peyder pey ödemeler olmuyor. Fakat dünyada ve ülkemizde etkisini gösteren ekonomik kriz her ne kadar işlerimizde azalmalara neden olmadıysa da yılsonu zammı geldiğinde kriz bahanesi ile çalışanlara % 2 ile % 3 arasında zam verildi. Şirketin 2-3 senelik projesinin olmasına rağmen kriz bahane edilerek çalışan maaşlarından tasarrufa gitme yolu seçildi. **Yeni müşteriler ve yeni projeler ile aslında iş yükümüz her gün biraz daha artarken, buna rağmen şirkette kriz varmış gibi gösterilerek fırsatçılık yapılıyor. Kriz patronlar için fırsata çevrilirken faturası her zamanki gibi biz çalışanlara çıkarılıyor.** Bununla birlikte bilişim çalışanı olarak bizler adaletsiz ücret politikalarıyla birlikte herhangi bir iş güvencemiz olmadan çalışıyoruz.

Çalışanların çoğunun genç ve yeni mezun olmasının da etkisiyle zaman zaman yapılan şirket organizasyonları ve eğlence aktiviteleriyle çalışanların motivasyonunun sağlanması hedefleniyor. Çalışanların birbirleriyle olan iletişimini güçlendirmeye yönelik organizasyonlar düzenleniyor, böylelikle çalışma veriminin artırılması hedefleniyor.

Ayrıca çalışanların önüne konulan kariyer yönetmeliğinden de bahsetmek istiyorum. Çalıştığımız alanda uzman olabilmeniz için ilk yıl **"beklenen performans"**, ikinci yıl **"beklenen üstü performans"** gös-

termek ve çalıştığınız pozisyonun sertifikasına sahip olmak gerekliliği isteniyor. Performans değerlendirme sisteminde de yapılan geri bildirimlerle çalışandan en iyi verimi elde etmek amaçlanıyor.

İşinizin gerektirdiği diplomaya sahip olsanız dahi çözüm ortaklıkları nedeniyle belli sertifikalara da sahip olmanız gerekiyor. Tabi bu sertifikalar hepsi için olmasa da birçoğu için konuyla ilgili uzmanlaşarak değil, ezberlenerek alınan sertifikalar oluyor. Biz çalışanların da bu alanla ilgili kurslara gitmesi ya da sertifika sınavlarına girmesine çeşitli şekillerde teşvik ediliyor. Örneğin belli sertifika sınavlarının ücretinin bir kısmını bir defaya mahsus olmak kaydıyla şirket karşılıyor vb. Bulduğunuz pozisyonda terfi etmek istiyorsanız bu sertifikaları alarak esnek çalışmaya uygun olmanız bekleniyor.

Ayrıca yazılım sektörü çalışma saatleri bakımından oldukça esnek bir sektördür. Bu esneklik çalışanlar açısından avantaj olması gerekirken tam tersine çalışanlar açısından dezavantaj, işveren açısından avantaj haline dönüşüyor. Yazılım alanında çalışma mekânı ve zamanı fark etmediği için projelerde "iş çok acil, önemli" denilerek teslim tarihleri normal çalışma saatleri göz önünde bulundurularak verilmiyor.

Çalışanların gelir düzeyleri diğer sektörlerle göre daha iyi ve çoğunun aile durumunun iyi olmasından kaynaklı rahat yetişmiş ve rahat yaşayan insanlar. Büyük bir çoğunluğunun öğle tatilleri Starbucks Kafelerde geçiyor. Ancak bu çalışanların, özgül sorunları ve bu eksende talepleri olmadığı anlamına gelmiyor. Fakat bu alanda herhangi bir sendikal çalışma olmamasından kaynaklı bunlar bireysel bazda kalmaktan öteye gitmiyor. Daha öncede ifade ettiğim gibi çalışanların genelinin gençler olmasının da getirisiyle bulunduğum şirkette örgütlenme bilinci ve bu aracın gerekliliğinin pek de farkına varılmış değil. Ancak bilişim sektörü hem gelişmekte olması nedeniyle hem de hizmet sunulan diğer alanlarla (şirketlerle) bağlantılı olmasından kaynaklı bu alandaki örgütlenmenin önemi büyüktür.

Henüz bilişim sektöründe yeni tecrübe sahibi olmamdan kaynaklı benim gözlemediğim ve burada ifade etmeye çalıştıklarım sadece kendi çalışma şartlarımdan örnekler. Bunun dışında çok daha farklı koşullarda daha zor şartlarda çalışmak zorunda olan bilişim çalışanlarının olduğu da söylemek gerekir. Tüm bu ifade ettiklerim oldukça geniş bir sektörün sadece bir parçasıdır. Bu gözlemler elbette önemli ancak daha sağlıklı ve nesnel bilgilere ulaşabilmesi, bütüne hâkim olunabilmesi için bu alana dair daha fazla araştırma yapılması gerekli.

İstanbul'dan bir DDSB'li

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!" K. Marks

PROGRAMIMIZ IŞIĞINDA HER ALANDA ÖRGÜTLENELİM, ÖRGÜTLEYELİM

Bilindiği gibi birçok alanda yapılan tartışmalardan sonra Haziran ayında düzenlediğimiz kurultayda, program üzerindeki değişiklikleri onaylamış ve yeni DDSB programımızı deklare etmiştik. Geçen süre zarfında bültenimizin örgütsel ve ekonomik nedenlerle çıkamamış olması, programımızın bülten sayfalarında yayınlanmasını geciktirdi.

Programımız üzerinde değişiklikler tartışılırken örgütsel yapımıza ve genel olarak program anlayışına uygun bir ürün ortaya çıkarmayı benimsemiştik. Örgütsel yapımız, tüzüksel bazı kuralları gerekli kılsa da kurumsal bir tüzüğü işler kılacak nitelikte değildi. Bu nedenle sadece programımız üzerinde çalışmamızın koşulları vardı. Diğer yandan var olan programımızı, programın konusu olmayan başlıklardan, tekrarlardan ve gereksiz ayrıntılardan kurtarmamız gerekiyordu. Bir program, ana ilkeleri belirtmekle yetinmeliydi. Aynı şekilde bizim programımız da DDSB'nin amaç, ilke ve hedeflerinin kısa, özlü ve sistematik bir formülasyonuna dayanmalıydı. Program, eğitim aracı gibi bir işlev kazanmamalıydı. Oysa özellikle "Sendikal Alan Politikaları" adlı bölümde aksi bir nitelik öne çıkıyordu. Dolayısıyla bu bölüm programdan çıkarıldı. Aynı bölümdeki ana ilkeler alınarak yeni programa dahil edilmeye çalışıldı. Yine birçok konuda düzeltmelere ve kimi eklemelere gidildi.

DDSB'nin sendikal alanlara ya da diğer alanlara ilişkin politikaları geçmiş yıllarda doğru olarak broşürlerde, dergi ve bültenlerde ortaya konmuştu. Bugün yapılması gereken de aynıydı. Çeşitli alanlara ilişkin politikalarımızın güncel gelişmelerle işlenerek tekrar ortaya konması bir görev olarak halen önümüzde durmaktadır. Ancak geçmiş materyallerimizin temel çizgiler bakımından güncelliğini ve eğitim kaynağı olarak önemini yitirmediğini belirtmek gerekir.

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik kendi mücadele programını dosta ve düşmana deklare etmiş bulunuyor. Bugün artık görev, bu program etrafında propaganda ve örgütlenme çalışmalarına ağırlık vermektir.

DEVİRİMCİ DEMOKRATİK SENDİKAL BİRLİK PROGRAMI

İLKELERİ, AMAÇ VE ÖNCELİKLERİ

1. DDSB; toplumun sınıflardan oluştuğu bilinciyle hareket eder. Toplumda varolan sınıfsal, ulusal, cinsel, dini vb. sorunların sınıflı toplumun bir ürünü olduğunu görerek, egemen sınıflara karşı işçi sınıfı ve ezilen halkların safında mücadele verir. Demokratik kitle örgütü niteliğiyle, ülkemizde emperyalizme bağımlı faşist sistemin değiştirilmesi için yürütülen devrimci mücadelenin saflarında yer alır.

2. DDSB; mücadelesini işçi ve emekçilerin ücret artışları ve çalışma koşullarının iyileştirilmesiyle sınırlamaz. Çalışma koşullarının iyileştirilmesini, sadece üretimin yapıldığı koşullarla değil, yaşama koşullarıyla birlikte ele alır. İşçiyi ailesiyle birlikte bir bütün olarak düşünür ve bu bütünün ihtiyaçlarına uygun olarak mücadelesini şekillendirir. İşçi ve emekçilerin bilim ve teknolojinin olanaklı kıldığı en geniş sınırlar içerisinde insanca yaşam koşullarına sahip olmasını hedefler.

Ekonomik haklar uğruna savaşımı politik içerikten soyutlamayan, mücadeleyi emek sömürsünün sonuçları ile sınırlamayan, ufkunu sömürü sisteminin kaldırılması yolunda çizen sınıf sendikacılığını ilke edinir.

3. DDSB; egemen sınıfların sömürü ve saldırılarına karşı işçi ve emekçileri bilinçlendirmeye, örgütlemeye ve mücadelede aktif kılmaya çalışır. İşçi ve emekçilerin kendiliğinden gelişen kitle eylemleri için se-

ferber olarak, bu hareketlerin sınıfsal politik yönelim kazanması için faaliyet yürütür.

4. DDSB; sendikal mücadele önünde önemli bir engel konumundaki uzlaşmacı, işbirlikçi, bürokratik sendikacılıkla ve bu alana kan taşıyan reformist ve revizyonist çizgilerle mücadele etmeyi öncelikli görevlerinden birisi olarak kabul eder.

5. DDSB; işçi ve emekçilerin ekonomik-demokratik temelde örgütlenme haklarını savunmaya öncelik verir. Kamu emekçileri ve emekliler dâhil tüm ücretlilerin grevli, toplu sözleşmeli sendikalaşma hakkının kazanımı ve hayata geçirilmesi için çok yönlü bir mücadele yürütür. İşçiler ve diğer ücretli emekçi sınıflar dışında kalan; başta köylüler, küçük esnaf ve halk gençliği olmak üzere halk yığınlarının sendika, kooperatif, dernek gibi ekonomik, demokratik, akademik haklarını savunduğu örgütlenmeler oluşturmaları ve bu yolla egemen sınıfların sömürü ve baskılarına karşı birleşerek mücadele etmelerini savunur. Bu örgütlenmelerle dayanışma içinde olmayı benimser.

6. DDSB; egemen sınıfların işçi sınıfına ve sendikalara yönelik özelleştirme, işten çıkarma, taşeronlaştırma, esnek üretim ve çalıştırma, kalite çemberi, sendikadan istifa ettirme, sendikaların üye sayısını azaltma, yetki düşürme, grev yasakları ve anti-demokratik TiS prosedürleri gibi saldırılarına, bu yöndeki yasal düzenleme ve uygulamalara karşı mücadele verir.

7. DDSB; işçi ve emekçilerin ekonomik, demokratik ve sosyal hak kazanımlarının korunması ve geliştirilmesi; sosyal güvenceli, sağlıklı ve güvenli bir ortamda çalışma hakkının sağlanması, çalışma süresinin haftalık 35 saate düşürülmesini hedefleyen mücadeleyi acil talepleri arasında sayar. Çocuk işçiliğine ve 16 yaşından küçüklerin çalıştırılmasına karşı mücadele verir.

8. DDSB; işsizliğin ucuz işgücü potansiyeli olarak kapitalist-emperyalist sistem tarafından üretildiğini, emek sömürsünün yoğunlaştırılmasında ve işçi sınıfına yönelik örgütsel saldırılarda temel bir araç olarak kullanıldığını görerek işsizleri örgütlemeyi işçi sınıfı içerisindeki faaliyetin temel parçalarından biri olarak değerlendirir. İşsizliğin dünyada ve özellikle ülkemizde yoğun ve kalıcı bir sorun olduğu gerçeğinden hareketle bu alandaki örgütlenme çabalarına özel bir önem verir. İş güvencesi ve çalışma hakkının kararlı savunucusudur. Sömürü düzeninin ürettiği sorunların en önde gelenlerinden işsizliğe karşı mücadelede; tam istihdam koşullarının yaratılması, işsizlik sigortasının yaşam standartlarına uygun hale getirilmesi, bütün çalışanları kapsaması ve diğer yandan insanca yaşanır bir asgari ücretin sağlanması için mücadele eder.

9. DDSB; tarımsal işletmelerde yoğun bir sömürüye tabi tutulan tarım işçilerinin ve mevsimlik işçilerin hak ve taleplerinin aktif savunucusudur. Bu işçilerin örgütlenmesini ve sınıf bilinciyle eğitilerek ülke çapındaki sınıfsal hareketin bünyesinde mücadelesini hedefler.

10. DDSB; dünya çapında ve ülkemizde emperyalizmin ideolojik, kültürel, politik ve askeri saldırılarına karşı geliştirilen anti-emperyalist mücadelenin kararlı bir bileşenidir. Tüm dünyada emperyalizmin işgal ve katliamlarına karşı yürütülen direnişlerin yanındadır.

11. DDSB; ezilen uluslar ve ulusal azınlıklara yönelik baskılara, asimilasyon uygulamalarına, imha ve inkâr politikalarına karşı çıkar. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ve uluslar arasında tam hak eşitliği ilkelerini savunur. Ülkemizde egemen sınıfların, Kürt ulusunun ve ulusal azınlıkların demokratik taleplerine yönelik ırkçı-şoven politikalarına, her türlü baskı ve zulmüne karşı aktif bir tutum benimser.

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks

12. DDSB; din konusunda her türlü istismara karşıdır. Emperyalizm ve faşizmin dinsel-mezhepsel ayrılıkları ön plana çıkararak, işçi ve emekçileri bölmeye ve birbirine düşürmeye çalıştığını ortaya koyar. Bu konuda bireysel inanç ve ibadet özgürlüğünü savunur ve her türlü ayrımcılığa karşı işçi ve emekçilerin birliği için mücadele verir.

13. DDSB; cinsiyet ayrımcılığına, cinsel sömürü ve şiddete, kadın bedene yönelik metalaştırma saldırılarına ve erkek egemen anlayışa karşı mücadele verir. Kadınların toplumda ve çalışma yaşamında demokrasi ve eşitlik temelli mücadelelerini destekler. Kadının ezilen cins olmasının, sınıflı toplumun bir ürünü olduğu bilinciyle hareket eder ve kadın sorununun çözümünü egemen sınıflara karşı yürütülen devrimci mücadele ile birlikte ele alır.

14. DDSB; emperyalist-kapitalist sistemin sömürü, talan ve kâr hırsıyla çevreye, doğaya ve kültür varlıklarına verdiği tahribata karşı mücadeleyi benimser ve bu alanda demokratik oluşumların gelişimine katkıda bulunur.

15. DDSB; eğitimin demokratik, bilimsel, eşit, anadilde ve parasız olmasını savunur ve bu yönlü mücadele yürütür. Sağlık ve diğer sosyal hizmetlerin bütün halka ulaşabilmesini ve parasız olmasını savunur, bunun mücadelesini verir.

16. DDSB; temel hak ve özgürlükler alanında yürütülmekte olan mücadelenin ön saflarında yer alır. Egemen sınıfların başta sınıf bilinçli işçiler olmak üzere, sisteme muhalif bütün kesimlere yönelik baskı ve saldırılarına, infaz, tecrit ve işkence uygulamalarına karşı mücadele etmeyi öncelikli görevleri arasında kabul eder.

17. DDSB; egemen sınıfların emekçi kitlelere yönelik kültürel yozlaştırma saldırılarına karşı mücadele eder. Egemen sınıfların burjuva-feodal kültürüne karşı demokratik halk kültürünü ve sosyalist değerlerle örülmüş kültürel birikimi savunur.

18. DDSB; 1 Mayıs'ı işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü; 8 Mart'ı emekçi kadınların uluslararası mücadele ve dayanışma günü olarak kabul eder. Bu günlerin emekçiler için tatil olmasını savunur.

19. DDSB; işçi ve emekçilerin enternasyonal birlik ve dayanışmasına, emperyalizme ve gerici iktidarlara karşı mücadelede ilkesel önemde yer verir. Kendi ilke ve yaklaşımlarına uygun uluslararası örgütlenmeler ve platformlar aracılığıyla bu yönde faaliyetler geliştirir.

NİTELİĞİ, ÖRGÜTLENMESİ VE ÇALIŞMA TARZI

1. DDSB; işçi ve emekçilerin egemen sınıflara karşı yürütmekte olduğu ekonomik-demokratik temelli mücadelesine önderlik etmeyi amaçlayan, sınıf sendikacılığı çizgisinde örgütlenmiş, demokratik bir kitle örgütüdür. Örgütsel bağımsızlığını, her koşulda koruma anlayışına sahiptir.

2. DDSB; işçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadele zemininde esas örgütlenme ve mücadele araçlarının sendikal örgütlülükler üzerinden yürütülmesini ve örgütsüz işçi ve emekçilerin sendikalarda örgütlenmesini benimser. Sınıfın üretim ilişkileri içerisindeki koşullarından kaynaklı, diğer örgütlenme ve mücadele biçimlerine kapalı bir anlayış içerisinde değildir. İşçi sınıfı ve emekçiler içerisinde mücadeleyi büyütecek farklı örgütlenme biçimlerini araştırmayı ve uygulamayı benimser.

3. DDSB; faaliyet yürüttüğü sendika ve işyerlerinde, sınıf sendikacılığı anlayışının gelişip güçlenmesini ilke edinir. Önceliği ayrı bir sendika oluşturmaya değil, varolan sendikada doğru çizgiyi hâkim kılmaya verir. Sendikal örgütlenmeyi, sınıf çizgisi temelinde nitel olarak geliştirmeye ve bunların nicel gelişimini sağlamaya çalışır. Mücadelenin ihtiyaçları temelinde yeni sendikal örgütlülükler yaratma perspektifine sahiptir.

4. DDSB; taşeron şirketlerde, küçük işletme ve atölyelerde yoğun bir sömürüye tabi tutulan örgütsüz, sigortasız, iş güvencesi ve sosyal güvenceden yoksun işçi ve emekçiler içerisinde çalışmayı öncelikli görevleri arasında sayar. Bu işçi ve emekçilerin sendikalarda ve çeşitli örgütlülüklerde bir araya getirilmesi için politikaları geliştirmeyi benimser. Aynı amaçla işçi ve emek-

çilerin yaşam alanlarındaki örgütlenme çalışmalarına özel önem verir. İşçi havzalarını ve sanayi sektörlerini mücadelesinin temel örgütlenme alanları içerisinde ele alır.

5. DDSB; egemen sınıflara karşı mücadelesini işçi sınıfının tarihsel haklılığına dayalı fiili-meşru zemin üzerinden yürütür, kendini yasallıkla sınırlamaz. Somut koşullara göre mücadele yöntem ve biçimlerini belirler. Devrimci kitle hareketlerinin gelişimi ve işçi sınıfının eğitimi için grev, direniş ve işgallerle mücadeleye önem verir.

6. DDSB; tüm örgütlenme ve çalışmalarında demokratik merkezîyetçilik ilkesini rehber edinir. Özgünlükleri göz önünde tutarak demokratik merkezîyetçilik ilkesini esnek bir biçimde uygular. Alanlara yönelik çalışmalarda dayatmalarda bulunmaz. Üyelerinin karar alma süreçlerine katılımını sağlayarak, demokratik toplantılarla çoğunluk iradesini belirler. Alınan kararlar tüm üyeler için bağlayıcıdır ve uygulanması gerekir. DDSB, örgüt içi demokrasiyi temel bir örgütlenme ilkesi olarak benimser. Örgüt içi demokrasiyi gerçekleştirmek, zenginleştirmek ve tüm çalışanların söz ve karar sahibi olabilmesi için doğrudan demokrasi mekanizmalarını güçlendirmeyi gözeterek örgütlenir. Yönetim anlayışında açıklık ilkesini benimser, bürokratikleşme ve tasfiyecilik eğilimlerine karşı mücadele eder. Bulunduğu tüm alan ve örgütlenmelerde bu anlayış doğrultusunda hareket eder ve demokratik yöntemleri hakim kılmaya çalışır.

7. DDSB; bulunduğu alanlarda DDSB komiteleri şeklinde örgütlenir. DDSB komiteleri programa bağlı olarak, buldukları alanda örgütlenme çalışmalarını yürütürler. Merkezi kararları uygulamak, alana ilişkin kararlar almak, denetim ve koordinasyonu sağlamak komitelerin görev ve yetkileri arasındadır. Komiteler, alandaki üyelerin çoğunluk kararıyla seçilir ve yine aynı biçimde görevden alınabilirler.

DDSB programı etrafında mücadele yürütmek isteyen her işçi ve emekçi DDSB üyesi olabilir ve komitelerde yer alabilir. Programın ortaya koyduğu ilke ve anlayışlara uygun hareket etmeyen kişilerin ilişkisi, alandaki üye çoğunluğunun inisiyatifleriyle kesilir ve bu durumda üyelik sona erer.

8. DDSB; işçi sınıfı ve emekçiler içerisinde sınıfsal kardeşliği ve enternasyonalizm ruhunu geliştirmeyi sınıfı eğitime ve örgütlenme faaliyetinin temel politikalarından biri olarak ele alır. Egemen sınıfların işçi sınıfının birliğini parçalamada ve emek sömürsünü yoğunlaştırmada ulusal farklılıkları ve feodal temeldeki sosyal ve kültürel ilişkileri kullandığı ve kısırttığı bilinciyle üretim ve örgütlenme alanında ayrımcılığa, bölgecilik ve memleketçilik gibi yaklaşımlara karşı mücadele verir.

9. DDSB; bulunduğu tüm alanlarda teorik eğitim ve pratik mücadelenin kaynaştırılmasına dayalı düzenli ve sistemli eğitim anlayışına sahiptir. DDSB üyeleri buldukları alanlarda geniş katılımlı eylem, basın açıklaması ve toplantılar örgütlemek, bildiri ve yayın dağıtmak, eğitim çalışması yapmak, çeşitli konularda paneller ve etkinlikler düzenlemekle yükümlüdür.

10. DDSB; kadınların DDSB'de ve tüm toplumsal örgütlenmelerin karar alma süreçlerinde etkin konuma gelmesini ve bu amaçla kadınlara öncelik tanınmasını savunur. İşçi ve emekçi kadın kitlelerini, örgütlü mücadeleye katmak amacıyla politikalar geliştirmeyi ve bu amaçla komisyonlar kurmayı benimser.

11. DDSB; köylü örgütlenmeleriyle ilişkilere özel önem verir. Bu örgütlenmelerle örgütsel zeminde eğitim, yardımlaşma ve dayanışma amacıyla komisyonlar kurmayı benimser.

12. DDSB; dünya ve ülke sorunlarına, sınıfsal sorunlara ve sendikal çalışmalara ilişkin bilimsel inceleme ve araştırmalar yapmayı, yaptırmayı, bu amaçla komisyonlar kurmayı benimser.

13. DDSB; demokratik ve devrimci zeminde ilkeli eylem ve güç birliklerinden yanadır. Bu tarz birliklerde "eylemde birlik, ajitasyon ve propandada serbestlik" ilkesini savunur. Tüm işçi ve emekçi örgütlerinin birlik ve dayanışma içinde olmasının gereğine inanır.

14. DDSB; mali politikasında kendi gücüne dayanma ilkesini benimser. Mali sorunlarını örgütlü bünyesiyle ve kitlelere dayanma anlayışı ile çözer.

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks

İŞÇİLERİN SINIF ÇIKARLARINA KİLİTLENEREK KAZANACAĞIZ

Deri İş Sendikası Tuzla Şubesi'nin 29. Olağan Kongre süreci DDSB'liler için ders alınacak birçok yön taşıyor. Uzun yıllara dayalı çalışmamızın bulunduğu bu alandaki kongre bizler için ciddi bir önem taşıyordu. **Sınıfsal temeldeki direnişçi kimliği ve dayanışma ruhuyla bilinen Tuzla Deri İş'in tarihi denebilir ki DDSB'nin tarihi ile de büyük oranda özdeşlik taşıyor. Son dönemde hatalı politikalar ve yetersiz önderlik sonucu önemli bir mevzi kaybı yaşanmış ve kurumsal yapımız tahribata uğratılmıştı. DDSB'nin politikaları ve anlayışlarından uzaklaştığı oranda işçilerden ve devrimci-demokratik çizgiden de uzaklaşmıştı.** Tüm bunların ciddi olarak sorgulanması ve alandaki kurumsal varlığımızın tekrar ayakları üzerine dikilmesi gerekiyordu.

Program tartışmaları ve alanın sorunları üzerinden yetersiz de olsa canlandırılan DDSB çalışmaları, şubenin kongre sürecinin gelme-

lere taşınıyordu. Bu koşullar altında Tuzla'daki sendikal örgütlülük patronlar için kârlarını azaltan önemli bir engel oluşturuyordu. **Kriz bahanesiyle her geçen gün işçilerin ekonomik ve sosyal haklarına saldırılar yoğunlaştırılırken, taşeron çalışma ve geçici işçilik yaygınlaştırılarak örgütsüz ve köle işçiler yaratmanın koşulları hazırlanmıştı. Patronların bu saldırılarının daha da artacağı ve sendikal örgütlülüğün ciddi bir varlık yokluk sorunuyla karşılaşacağı hemen her işçi tarafından görülebiliyordu. Böyle bir süreçte şube yönetiminin rolü çok daha önem kazanıyordu.**

İşçilerin ve sendikanın en can alıcı sorununu örgütlenme sorunu oluşturuyordu. Şu anki yönetimin başarısız olduğu konuların başında da bu geliyordu. **Yönetime geldiği Kasım 2006'dan beri yeni işyerlerini örgütlemeye başarılı olmayan Tuzla Deri-İş yönetimi örgütlü işçilerin sayısındaki hızlı düşüşe de engel olamadı.**

Sınıfsal temeldeki direnişçi kimliği ve dayanışma ruhuyla bilinen Tuzla Deri İş'in tarihi denebilir ki DDSB'nin tarihi ile de büyük oranda özdeşlik taşıyor. Son dönemde hatalı politikalar ve yetersiz önderlik sonucu önemli bir mevzi kaybı yaşanmış ve kurumsal yapımız tahribata uğratılmıştı.

siyle yeni bir içerik kazanarak devam etmek zorundaydı. Şube kongresi DDSB'nin çalışmalarının dayandığı temel argümanı oluşturmuyordu. Ancak sendikanın geldiği nokta ve deri işçilerine yönelen kapsamlı saldırılar, bu konuda hızlı bir müdahaleyi zorunlu kılıyordu. Deri işçilerinin ve sendikanın zorlu bir süreci yaşadığı koşullarda DDSB'nin buna kayıtsız kalması beklenemezdi. Eğer işçilerin sorunları ve gündemleri aynı zamanda DDSB'nin sorunları ve gündemleri haline gelmiyorsa orada bilinçte bir gerilemenin ve kitlelerden kopuşun da gelişmesi kaçınılmazdı.

Ekonomik krizin ciddi anlamda etkilediği sektörlerden birini de deri sektörü oluşturuyordu. Deri sanayinde birçok fabrika kapanırken patronların önemli bir kısmı ise fabrikalarını Çorlu gibi daha ucuz işgücünün bulunduğu yer-

Üç yıl önce kongreye 1500 üyeyle gidilirken bugün bu sayının 820'lere kadar düştüğü biliniyor. Bu yoğun düşüşte işyerlerinin kapanması da önemli bir etken oluşturmuştu. Ancak sendika yönetimi, örgütsüz işyerlerini örgütleme konusunda ciddi bir çaba ortaya koymadığı gibi kendi üyelerine de yeterince sahip çıkamadı. Daha birçok olumsuzlukla birlikte şube yönetimi üye kaybına engel olamadı.

Ekonomik kriz ve küresel ısınmadan, 12 Eylül Anayasası'ndan, işçilerin iş kaybetme korkusundan ve geri bilincinden dem vuran şube yönetimi tüm bunları şubenin varolan olumsuz tablosunun da gerekçeleri olarak ortaya koyuyordu. Kuşkusuz ki bunların her biri farklı oranlarda örgütlenmeye dönük çeşitli engeller oluşturuyordu. Fakat zaten asıl sorun da burada ortaya çıkıyor; **bu koşullarda bir sendika yö-**

netimi ne yapmalıdır ve hangi özelliklere sahip olmalıdır sorusu ortaya çıkıyordu. Eğer patronlar krizi bahane ediyor ve işçilerin ekonomik, sosyal ve örgütsel kazanımlarına saldırıları yoğunlaştırıyorsa yapılacak olanın beklemek durumu izlemek olmadığı açıktı. Oysa işçilerin geri bilincinden yakınan şu anki yönetim tam da kendisi geri bilinçli bir işçi yaklaşımıyla işkolunu çevreleyen koşullara karşı bir şey yapılamayacağına teorisini yapmakta ve sanki kendisi yönetimde değilmişcesine bekleyip izlemekteydi.

Sermayenin krizlerinin ve işçi sınıfına saldırılarının yoğunlaştığı süreçler aynı zamanda militan mücadelelerin de geliştiği süreçlerdir. Fakat bunun için en başta işçi sınıfı mücadelesine kendini adanmış bilinçli ve kararlı bir önderliğin bulunması gereklidir. Deri-İş Tuzla Genel Kurulu'nu tartışırken ve şu anki yönetimi eleştirirken üzerinde durulması gereken en önemli konulardan birini bu oluşturuyor. **Niyetleri ne olursa olsun örgütlü bir bilinçle yola koyulmayan ve sendikal mücadeleden öte işçi sınıfının kurtuluşu için kendini adanmayan anlayışların çetin mücadele süreçlerini göğüsleyemeyecekleri ortadadır.** Durumu idare etme çabası, sonuç almaktan uzak girişimler ve iddiasızlık, bu süreçte Tuzla şube yönetimi özgülünde en öne çıkan noktalar olarak kendini gösteriyordu. Böyle bir gerçeklikle kriz koşullarında işçileri örgütlemenin, kazanımlarını korumanın ve daha ileriye taşınmanın mümkün olamayacağı somut olarak kendi gösterdi ve birçok örnekle birlikte göstermeye devam ediyordu.

Deri işkolundaki sorunları tartışırken hemen her kesim Kazlıçeşme'den bugünlere yaratılan direniş, birliktelik ve mücadele geleneğine değiniyordu. Ancak bu geleneğin ne tür bir mücadeleyle ve hangi önderliklerle yaratıldığına pek değinilmiyordu. Oysa biliyoruz ki bu geleneği yaratan işçilerin devrimci-demokratik temelde mücadeleleriydi ve sürece önderlik edenler sınıf mücadelesine kendini adanmış devrimci işçilerdi. **İşyerlerinde, duraklarda, evlerde ve kahvelerde işçilere gidilerek yoğun bir çalışma yürütülmeden saldırılara yanıt olunamaz ve işçiler örgütlenemezdi. Kazlıçeşme geleneğini yaratan bu mücadelecilik anlayışı ve bugün de buna ciddi olarak ihtiyaç duyuluyordu.** Geçmişten bugüne bu geleneğin yaratılmasında Devrimci Demokratik Sendikal Birlik de başat bir yerde duruyordu. Bugün ise tüm yetersizliklerine karşın işçileri, sendikayı

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks

sahiplenmek ve doğru çizgiyi hakim kılmak için görev almak zorundaydı.

Bunun için yaklaşan şube kongresi sürecinde durumdan rahatsız, çözüm arayan işçilerin harekete geçirilmesi ve delege seçilmeleri için önyak olunması gerekiyordu. Tek tek işyerleri belirlendi ve onlarca işçiye gidilerek delege çalışması örüldü. Harcanan çabalar olumlu bir sonuç vermişti. İlerleyen süreçte gidişattan rahatsız ve şube yönetimine muhalif diğer kesimlerle ve delegelerle de bir araya gelinerek ortak bir hareket tarzının ve çalışmanın koşulları yaratıldı.

Mevcut yönetimin sendikanın olumsuz gidişatına karşı kendisini eleştiren diğer kesimlerle ve delegelerle birlikte bir şeyler yapmaya pek niyetli olmadığı, aynı yönetimle devam etmek istediği biliniyordu. İşçilerin önemli bir kısmı, yönetimde veya yönetim dışında oluşan saflaşmaların sendikanın sorunlarına çözüm üretilmesi amacıyla ortaklaştırılması kaygısını taşıyordu. Ancak yönetimin yaklaşımı belliydi ve bu talebi dikkate alması için güçlü bir muhalefetin oluşması gerekiyordu. Çalışmaların son aşamalarına geldiği ve kongrenin yaklaştığı günlerde yönetim tüm delegeleri toplantıya çağırarak bu yükü üzerinden atmaya çalıştı. Fakat daha sonra sürdürülen görüşmelerde de yönetimin tavrının açığa çıkmasıyla bunda başarılı olamadı. Diğer yandan ise çalışmalar sürüyordu ve iki ayrı listenin seçimlere

gireceği netleşmişti. **Yönetimde olmaları, işyerleri ve işçilerle görüşmedeki olanakları şimdiki yönetimin listesine önemli bir avantaj sağlıyordu. Diğer yandan geçen üç yıllık süreç işçiler tarafından yeterince anlaşılammış ve ileriye dönük sonuçları kavranamamıştı. Ki bunda çalışmalarımızın gecikmesinin de önemli bir payı vardı. Sonuçta deri işçileri 75'e karşı 53 oyla kararını şimdiki yönetimin devam etmesi yönünde verdi.**

Hem kongre çalışmalarında hem de kongre günü yönetime muhalefeti oluşturanlar sendikalarını sonuna kadar sahiplenerek ilkeli ve ahlaklı bir duruşu sergilediler. Bu tutum Deri-İş'in önceki kongrelerine nazaran seviyeli ve verimli bir kongrenin örülmesine de önyak oldu.

DDSB olarak biz başından itibaren yönetimin faaliyetlerini ele alırken sorunları kişiselleştirmemeye, eleştirsek de sendikamızı sahiplenmeye, her türlü eylem ve etkinliğinde en önde olmaya büyük özen gösterdik. **Bizim için sorun kişiler değil anlayıştı. Ve yine bizim için sorun taşınan niyetler değil deri işçileri ve sendikanın sorunları karşısındaki pratik tutumdu. Bu sınıf mücadelesindeki bilinç ve duruştan bağımsız değildi.**

Bundan sonraki süreçte DDSB'liler deri işçilerinin ve sendikalarının yaşadığı sorunlarda yine duyarsız kalmayacak, sendikamızın daha da kötüye gitmesinin önüne geçmeye çalışacaktır.

Bu mücadelede samimi her işçi ve sendikacıyla birlikte iş yapmaya yine devam edeceğiz. Varolan yönetimi denetleyecek, eleştirecek ve deri işçilerinin çıkarlarını her şeyin üstünde tutacağız. Deri işçilerine geleceği kazandıracak olanın bu olduğunu biliyoruz. **DDSB'yi büyütüp geliştirecek olan da işçilerin sınıf çıkarlarına kilitlenmiş bu devrimci-demokratik çizgi olduğunu biliyoruz.**

Bu kongre sürecine hazırlanırken çabalarımız kongreyi kazanmayı sağlamasa da önemli bir deneyim ve kazanım elde edeceğimizi biliyorduk. Bir yandan kongre çalışmalarına yoğunlaşırken diğer yandan DDSB'nin kitle çalışmasının ve kurumsallaşma çabasının temellerini güçlendiriyorduk. Değişik işyerlerinden görüşülen onlarca işçi, yapılan geniş toplantılar ve harcanan emek, deneyimsiz birçok arkadaşımızın önemli bir deneyim kazanmasına, sınıfa daha da vakıf olmasına ve kitle bağlarını güçlendirmesine yol açtı. **Bugün önümüzü çok daha iyi görebiliyor ve ne yapacağımızı biliyoruz. Geçmişin hataları, kurumsal yetersizliklerimiz ve faaliyetçilerimizin yetmezlikleri aşmamız gereken engellerdi ve biz bugün bunun iradesini ortaya koyduk. Bu irade büyüyüp gelişecektir. Çünkü ona yön veren ideoloji işçi sınıfının bilimsel ideolojisidir.**

TUZLA DERİ-İŞ GENEL KURULU YAPILDI

Deri-İş Tuzla Şubesi'nin 29. Olağan Genel Kurulu, 15 Kasım 2009 Pazar günü Tuzla İdris Güllüce Kültür Merkezi'nde yapıldı. Yoklama ve açılışın ardından divan heyetinin seçimi, saygı duruşu ve konukların tanıtımı ile genel kurula devam edildi.

Genel Kurul'da Kazlıçesme Şube Başkanı **Hüseyin Ateş**, **Munzur Pekgüleç** ve Deri-İş Sendikası Genel Başkanı **Musa Servi** ve diğer konuklar birer konuşma yaptılar. Şube faaliyet raporunun okunmadığı Genel Kurul'da şube faaliyeti üzerinden delegeler ve yönetime aday olanlar konuşmalarını gerçekleştirdiler.

Canlı bir atmosferde tartışmaların gerçekleştiği Genel Kurul'da, muhalif listenin başkan adayı **Metin Şekerci** şube yönetimine eleştirilerini ortaya koyarak üye kaybına ve örgütlenmedeki başarısızlığa değindi. Eğitim çalışmalarının yetersiz olduğunu, işçilerin yeterince sahiplenilmediğini ve işverenler karşısında kararlı bir duruşun sergilenemediğini belirten Şekerci, kendileri seçilirse nasıl hareket edeceklerini açıkladı. Şube Başkanı **Binali Tay** ise faaliyetlerini açıklayarak kriz nedeniyle zorluklar yaşadıklarını, şube olarak örgütlenmeye dönük çaba harcadıklarını belirterek muhalif delegelerin daha önce bu kaygılarla ortaya çıkmadıklarını, yaşanan sorunlarda çaba harcamadıklarını belirtti.

"Kürt Açılımı" üzerine eleştirilerin getirildiği Genel Kurul'da CHP Milletvekili Onur Öymen'in ırkçı-faşist açıklamalarının kınanmasına dönük verilen önerge kabul edilerek, Öymen protesto edildi.

Tuzla Şube Başkanı Binali Tay'ın başkanlığındaki listeye karşı Metin Şekerci başkanlığında muhalif bir listenin çıktığı Genel Kurul'da Binali Tay yeniden başkan seçildi. 134 delegenin tamamı oy kullanırken Binali Tay'ın listesi 75, Metin Şekerci'nin listesi 53 oy aldı. 6 delege ise başkan ve sekreter için oy kullanmadı. Böylece eski yönetim tekrar seçilmiş oldu.

Genel Kurul'da sık sık "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz, Birlik Mücadele Zafer, Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz, İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" şeklinde sloganlar atıldı.

Hukuki süreci sağlık emekçileri kazandı

Kızılay'ın çeşitli birimlerinde ve Çapa Kızılay Kan Merkezi'nde Dev Sağlık-İş Sendikasına üye oldukları gerekçesiyle 10 sağlık emekçisi 22 Ekim 2008'de işten atılmıştı. Daha sonra işten atılan sağlık emekçileri için yapılan eylemlere destek verdikleri gerekçesiyle 6 kişi sürgüne gönderilmeye çalışılmış, sürgünler kabul edilmeyince 5 sağlık çalışanı daha 17 Kasım 2008'de işten atılmıştı.

İşçiler, sendikayla birlikte işten atılmaları karşı dava açmış, 13 Mayıs 2009 tarihinde ilk davayı kazanmıştı. Daha sonra mahkeme Yargıtay'a gitmiş, işçiler Yargıtay 9. Hukuk Dairesi'nde devam eden davayı 05 Ekim 2009 yeniden kazanmıştı.

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!" K. Marks

ONURSUZCA ÇALIŞMAYA ZORLANAN TEKSTİL İŞÇİLERİ ANLATIYOR

Dünyada tekstil üretiminde Çin ve Avrupa'dan sonra üçüncü sırada yer alan ülkemiz de istihdamda birinci sırayı yer alan sektör aynı zamanda emek sömürsünün en yoğun olduğu sektörlerin de başında geliyor. 5 milyonu bulan çalışanı ve yaklaşık 500 bin işçinin kayıt altında tutulduğu tekstil sektöründe çalışma koşulları günden güne ağırlaşıyor. Özellikle ekonomik kriz ile birlikte tekstil işçileri adeta "köle gibi" çalışma koşulları dayatılıyor; devlet çıkardığı iş yasası, istihdam paketleri vb. uygulamalarla patronların ekmeğine yağ sürüyor. Sektörel dağılımda % 10 gibi sendikali oranına sahip sektör; özellikle ekonomik krizin etkisinin artması ile ucuz iş gücü, düşük maliyetli üretim ve kayıt dışı işçi çalıştırma anlamında sermayeye bulunmaz fırsatlar sunuyor. Sermayenin kâr hırsı tekstil işçilerinin hem çalışma hem de sosyal yaşam koşullarını katmerli bir şekilde ağırlaştırıyor. Sendikali çalışanların dahi ağır çalışma koşullarının dayatıldığı özellikle bu süreçte güvencesiz çalışan 4 milyondan fazla tekstil işçisi, patronlar tarafından "onursuzca" çalıştırılmaya zorlanmaktadır. Öyle ki; son yıllarda yaygınlaşan tuvalete kartla gitme, çalışma saatinin artık 10-12 saat olarak meşrulaştırılmaya çalışılması, sosyal sigorta ve iş güvencesi yokluğu, çalışma ortamlarının tamamen sağlıksız olması, ücretlerin ve zamların zamanında ödenmemesi, kadın işçilere yönelik ahlaksız davranışların artması, her an işten çıkarılma tehdidi ile çalışılması vb. gibi nedenler tekstil işçilerinin çalışma ve sosyal yaşamda nelerle karşılaştıkları anlamında bize oldukça yüklü veriler sunuyor. Tıpkı patronun servis aracı olarak tek kapılı, penceresiz minibüsle servis zorunluluğu getirdiği için son sel felaketindeki 8 kadın işçinin feci şekilde can vermesi gibi, tıpkı 2005'te Bursa'da kapı üzerlerine kilitli çalışmak zorunda bırakılan ve yangında can veren 1'i hamile 5 si-

gortasız kadın işçi gibi...!

Bu kadar çok işçi çalışmasına rağmen sektörün sendikali örgütlülük anlamında oldukça geri bir noktada olmasının şüphesiz birçok nedeni var. Sektörde özellikle taşeron, küçük fason atölyeler ağırlıklı. Toprakçılık, bölgecilik ve feodal ilişkilerin örgütlülüğün önünde ciddi bir engel oluşturduğunu yadsımadan; işyerindeki işçi çıkarıp almaların yoğunluğu, özellikle şu süreçte sendikali işçilere dahi saldırıların boyutu ve örgütsüz işçilere yansımaları, sendikaların ve DKÖ'lerin sektöre yönelik güçlü ve kararlı bir çalışma yürüt(e)memesi ve en önemli nedenlerden biriside mevcut İş ve Sendika Yasalarının bu kadar çok parçalı üretim yerlerinde örgütlenmeyi engelleyici maddeleri olarak gözümüze çarpıyor.

Tekstil işçileri üzerine değerlendirmeyi daha geniş bir yazı konusu olarak devam edeceğimizi söyleyerek; özellikle ekonomik krizin derinleştiği şu süreçte, "kölece" çalışma koşullarının dayatıldığı milyonlarca tekstil işçisinin içinden Sarıgazi Tekstil işçileri ile yaptığımız kısa röportajla gerçekliklerini kendi ağzlarından dinleyelim.

DDSB: Ekonomik kriz özellikle çalışma alanı üzere yaşamınızı nasıl etkiledi?

Şahan: 15 yıldır bu sektörde çalışıyorum. Zaten ağır olan çalışma koşullarımız krizle daha da ağırlaştı. Performans sistemi denilen sistemde ustabaşları kafamızda dikilerek "bu saniyede şu kadar ürünü çıkartmazsan ücretinden kesinti olur" diyerek tehdit ediyor ve yapamayan, rahatsız olan arkadaşlarımızın ücretleri kesiliyor. Başımızı kaldıramıyoruz elimizdeki işten. Tuvalete kartla gidiliyor. Rahatsız

olmak bile suç, gitme biraz daha tut, elindeki işi bitir deniliyor. Telafi çalışması uygulaması ile beraber patron kafasına göre telafi çalışma yaptırıyor, ücretlerimize yansımıyor ya da çok az yansıyor. İşyerinde biraz karşı çıksak, se simizi yükseltsek terk et tehdidi, ihtarname veyahut duvara dönük tek başına saatlerce çalışma ile tehdit ediliyor. Ücretlerimizi zamanında alamadığımız gibi zamlarımızı da alamıyoruz. Adeta "esir kampı" gibi bize "onursuzca çalışmayı" dayatıyorlar. Ve bu uygulamalar gün geçtikçe artıyor. İş dışındaki yaşamımızda krizle beraber her harcamadan kısmak zorunda kaldık. Kendimizce çözümler bulmaya çalışıyoruz. TV izlerken lambaları kapatmak, suyu musluktan arıtarak kullanmak, mesela annemizin, akrabalarımızın yanına yılda 5-6 defa gidiyorsak bunu 1'e düşürerek yaşamımızı sürdürmeye çalışıyoruz. Ortalama 700-750 TL maaş alıyoruz ve gün geçtikçe yaşam şartlarımız ağırlaşıyor.

DDSB: Siz bir kadın olarak ayrıca çalışma yaşamında ne gibi zorluklarla karşılaşıyorsunuz? Genel olarak şu süreçte yaşadığınız sıkıntıları anlatırmısınız?

Ayten: Kadınlar erkek işçilere göre daha fazla çalışıyor. Mesela erkek işçi 1 makinede oturur işini yapar, bizim işimizi yapmamız için 4-5 makinede ayrı ayrı çalışma yapmamız zorunlu. Yani erkek işçilerin gördüğü değeri bizler görmüyoruz. Hep çocuklarla beraber ikincil sınıf işçiler olarak görüyoruz. Haliyle erkeklerden daha fazla çalıştığımız halde daha az para alıyoruz. Son yıllarda tekstil atölyelerinde artan bir yozlaşma da var. Kadınlara istismar daha fazla. Sohbetler,

Sermayenin kâr hırsı tekstil işçilerinin hem çalışma hem de sosyal yaşam koşullarını katmerli bir şekilde ağırlaştırıyor. Sendikali çalışanların dahi ağır çalışma koşullarının dayatıldığı özellikle bu süreçte güvencesiz çalışan 4 milyondan fazla tekstil işçisi, patronlar tarafından "onursuzca" çalıştırılmaya zorlanmaktadır.

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!" K. Marks

yaklaşımlar hep cinsellik üzerine yoğunlaştırılıyor ve bu artık normal bir şeymiş gibi kabul ettirilmeye çalışılıyor. Biraz kendini bilen bir kadının bu şartlarda çalışması gerçekten çok güç. Fabrikada fazladan çalışıp az ücret aldığımız gibi zaten geç saatlere kadar çalışıyoruz, bir de eve gidince yemek yapmak ve günlük ev işlerine gücümüz kalmıyor. Ama yapmak zorundayız. Dünyayla ilişkimiz kesiliyor. 1994'ten bu yana tekstil işçisiyim ve şu anda işsizim. Zaten ekonomik krizden kaynaklı işyerleri kapanıyor, işçiler çıkarılıyor, milyonlarca işsiz var. Ama işçiye ihtiyacı olan atölyelerde sigortasız, sözleşmesiz, servissiz ve asgari ücretin de altında ücretler sunuyorlar. Yani bana "kölelik yap" diyorlar. Bu şartlarda dahi çalışan birçok insan var. Çalışmasa aç kalacak.

DDSB: İşyerlerinizde sendikal çalışma oldu mu? Nelerle karşılaştınız ve sizce nasıl sağlam bir sendikal çalışma yürütülebilir?

Şahan: Önceki işyerimde 2002 yılında bir çalışma olmuştu. Çalışmayı yapanları patron işten atınca diğer işçilere de gözdağı vermiş oldu. Geçenlerde bir haksızlıktan kaynaklı şalterleri indirdik. Ve patron isteklerimiz yapmak zorunda kaldı. Baktı ki işçilerin güveni yerine geliyor beni bu işten sorumlu gördüğü için uyduruk sebeplerle ihtarname hazırlayıp işten çıkarmakla tehdit etti. Üretimden gelen gücü kullanan işçinin karşısında patronun gücünün kalmadığını gördü işçilerde. Ama esas mesele s onrası için bu kararlılığın devam etmesi. İşçilerin kafası adeta

uyuşturulmuş gibi, korkuyorlar. İşyerinde mescitle, işçi temsilcilerini patron kendi adamlarından seçtirmesi ile ve özellikle usta-başların muhbirliği sayesinde her şeyi yaptırmaya çalışıyor. Alemdağ bölgesinde birkaç büyük fabrika hariç sendikal işyeri yok. O kadar ağır şartlarla çalışan binlerce işçi olmasına rağmen sendika veya kurumlar da gelmiyorlar. Gelenler de sendika çalışması için acele ettikleri için işten atılıyorlar. Sendikaların, kurumların kararlı bir şekilde çalışma yapması gerekiyor.

Ayten: İşyerlerinde örgütlenmek gerçekten çok zor, ama imkansız değil. Herhangi bir şeye karşı çıksan hemen işten atılma tehdidiyle karşılaşıyorsun. Zaten herhangi bir haksızlık olsa özellikle atölyelerde karşı çıkınca öyle bir ağ oluşturulmuş ki; kardeş bacı, toprak-akraba, din-mezhep gibi değerlerle zaten patronlar örgütlenmenin önüne kolayca geçebiliyorlar. Zaten Sarıgazi bölgesindeki tüm atölyeler birbirleriyle anlaşmalılar. Onlar birlikte hareket ediyorsa biz de birlikte hareket etmeliyiz. Dini ve feodal bağları kullanarak istediklerini yaptırıyorlar. Sabırlı ve hemen patronun gözüne batacak şekilde değilde daha açığa çıkmadan bir çalışma yapılmalı. Şartlar neyi gösteriyorsa ona göre çalışma yapılmalı. İşçi arkadaşlar korkularından, özellikle ekonomik krizin koşullarından kaynaklı işsiz kalma korkusunu had safhada yaşıyor. Ama her an kendisinin de işten atılabileceğini biliyor. Onun için sabırla, bıkmadan onlarla sadece işyeri ile ilgili değil

yaşamın birçok alanıyla ilgili konuşmak, tartışmak gerekiyor. Ben hep hakkımı koruduğum için işten atıldım ve karşı çıkarken işçi arkadaşlar destek sunacaklarını söylüyorlar. Fakat patronla görüşmeye ben hep tek gidiyordum. Eğer birlik olsaydık ne beni belki kovabilirlerdi ne de haksızlıklar devam ederdi diye düşünüyorum.

DDSB: Çalışma haklarınızı biliyor musunuz?

Sibel: Haklarımızı bildiğimiz söylenemez. Sabahtan geç saatlere kadar çalışıyoruz ve kendimizi zaten eve zor atıyoruz. Ayrıca çoğu zaman hafta sonu mesaisine de kalıyoruz. Zamanımız gerçekten yeterli değil. Tabi bunlar bir bahane olamaz. Bizim emeğimiz ve biz emeğimizin hakkını bilmek zorundayız. Ama böyle bir durumda var. İşçilerin büyük çoğunluğu aynı gerçeklik içerisinde ve haklarını çoğu bilmeden çalışıyor. Mesela telafi çalışması diye bizi bazen cumartesi günleri de çalıştırıyorlar fakat ücretimize hiç yansımıyor, bazen hafta sonu yarım çalıştırıp tam gün kesiyorlar. Yine ben ve birkaç arkadaşım 1 Mayıs işçi bayramına katıldık ve o gün çalışmadık. Tatil olduğu halde 3 günümüz kesildi. Asgari geçim tutarı ücretlerimize yansımıyor. Bu ve buna benzer birçok konu olmasına rağmen biraz da kabullenmişlik var bizde. İyi kötü bir işimiz var, herkes işsiz diyoruz. Patron da istediğini yapıyor, istediği ücreti kesiyor böylece. Fakat sendikalar ve kurumlar bu noktada bize yardım edebilirler, haklarımızı öğretebilirler.

Karahan tekstil işçisi direniyor

Karahan Tekstil'de işten atılan işçiler, Mars&Spencer önünde eylem yaptı. İşçiler, "Artık yeter köle değil işçiyiz" ded ve "Köle değil işçiyiz/ Karahan Tekstil'de keyfi uygulamalara baskılara son" yazılı pankart açtı, Nişantaşı'ndaki Marks&Spencer mağazasına yürüdü.

İşçilerden **Adem Güli**, Karahan Tekstil'in Marks&Spencer'e çalıştığını söyledi, uluslararası tekstil tekeli olan firmanın ucuz emek sömürsünden yararlanarak kârını katladığını ve taşeron fabrikalarda işçilerin kölece çalıştırılmasına göz yumduğunu belirtti. Güli, kölelik koşullarına itiraz ettiği için işten atıldığını ve yedi gündür direnişte olduklarını hatırlattı.

Güli, patron kazanırken işçilerin sürekli hak kaybı yaşadığını ve işten atıldığını belirterek, "Artık yeter, işçiler olarak mücadeleyi yükseltme zamanı geldi" şeklinde konuştu.

Eyleme destek veren DESA direnişçisi Emine Aslan, "Canı gönülden destekliyorum, kazanacaklarına inanıyorum" dedi. Aslan işçilerin kazanmak için direnmek dışında bir çözümleri olmadığını söyledi.

Kot kuşlamaya bir kurban daha...

Dört yıl önce silikozise yakalanan Hacı Önal geçen hafta 24 yaşında öldü. Hacı Önal, beldesinde kot atölyesinde çalıştığı için hayatının baharında ölen yedinci genç oldu. Bingöl'ün, çocuklarının birçoğu silikozise yakalanmış Taşlıçay Köyü, bu kez 24 yaşındaki Hacı Önal'ı kaybetti. Önal, silikozis hastalarıyla ilgili çekilen 'Dönüş' belgeselinde, bundan sonraki hayalini, "Tek istediğim şey... Sağlığuma kavuşmak istiyorum. Herkes gibi yaşamak istiyorum" diye anlatmıştı fakat olmadı. Bir çocuk babası Önal'in kardeşi de aynı hastalığın pençesinde...

Taşlıçay, Önal'dan önce, en son 28 Şubat'ta 24 yaşındaki Ruhut Yıldırak'ın cenazesini kaldırmıştı. Yıldırak, İstanbul Mahmutbey'de dört yıl çalıştığı iki kuşlama atölyesinden silikozis hastalığıyla ayrılmıştı. İki yıldır oksijen tüpüne bağlıydı.

Önal, Yıldırak gibi, Mahmutbey'de dört yıl sigortasız çalıştıktan sonra silikozise yakalandı. Köyünde oksijen tüpüyle yaşamaya başladı. Sık sık hastalanıyordu. Ve Önal, geçen 8 Kasım'da, kaldırıldığı Erzurum Araştırma Hastanesi'nde yaşamını yitirdi.

(Kaynak: Emeğin Günlüğü)

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!" K. Marks

KADINLAR ÖRGÜTLENMEYE; ÖZGÜRLEŞMEYE

Kadın bedeninin reklamlarla, cinsel saldırılarla metalaştırılmasından, kadına yönelik fiziksel ve ruhsal şiddete, eğitim ve iş yaşamındaki cinsiyetçi ayrımlarda, işten çıkartmalarda ilk tercih olmaları ve ucuz işgücü olarak görülmesinden kaynaklı kadın emeğinin “değersizliğine” kadar daha birçok sorundan bahsedilebilir. Hepsinin kökenine baktığımızda da “kadının özgürlüğü sorunu”nu görmemek mümkün değildir. Doğumundan ölümüne kadar özgür olmaktan uzak bir anlayışla yaşıyor kadınlarımız ve evlenenine kadar ailesinin, evlendikten sonra da eşinin ve ailesinin “koruması”na muhtaçmış gibi davranılıyor. Zaten “erkeğin kaburga kemiğinden yaratılmış” (!) kadınlarımıza bunu öyle kanıksatmışlar ki; herhangi bir yanlış anlayışın hüküm sürdüğünün farkında bile olmadan gayet “şükür” içinde yaşıyorlar. Öyle ya, evimizin erkeği ne derse o olur, onun düşüncesi her zaman bizimkilerden önce gelir! Ataerkil sistemin çeşitli eller aracılığıyla dayattığı/uyguladığı bu düşünce biçimi elbette ki tesadüf değildir. Ka-

dının bilinçlenmesi ve mücadelede yer alması, egemenlerin en korkulu rüyalarındandır. Çünkü kadın, uğradığı sömürü ve katlandığı baskılar nedeniyle emekçi halk kesiminde çelişkileri en yoğun yaşayanıdır ve bu durum onun özgürlük mücadelesini ön safalarda vereceği, bu sayede onları sömürenlerin mezar kazıcıları olacağı anlamına da gelmektedir. Bu yüzdendir ki sistem, olası bir bilinçlenmenin önüne geçebilmek için, kadının zincirlerine yeni halkalar eklemektedir. Kadın her geçen gün zincirlerine daha da bağımlı hale geliyorken; kadınların yer almadığı/alamadığı bir mücadeleden bahsetmek mümkün değildir. İşte bu nedenledir ki; toplumsal olarak hep ezilen ve ikinci sınıf insan olarak geleneksel role mahkûm edilen, kendi kimliğine yabancılaşan ve erkekten güç alan bir duruma gelerek daha da ezik bir konuma düşen kadın, kendi kimliğinin yarattığı özelliklerinden kaynaklı taşıdığı devrimci potansiyeli açığa çıkararak özgürleşebilir.

Biz devrimciler de bu sorunların temelde çözülmesi için devrime gereksinim olduğunu tüm platformlarda dillendiririz. Fakat göz ardı ettiğimiz bazı şeyler var: Örgütlenen kadınlarımız da toplumsal şekillenişin tüm kadınlara dayattığı şekilde yaşamlarını, mücadelelerini sürdürüyorlar. Bu kez de erkek yoldaşlarımızın dedikleri, onların nasıl davrandıkları bizim için birincil duruma geliyor. Karar alma-verme mekanizmasını onların ellerine bırakmışız. Kadın sorununu bile ataerkil bir düşünce sistemiyle dile getiriyoruz! Kendi inisiyatifimizi geri planda bıraktığımız, kendimizi sürecin nesnelere olarak gördüğümüz sürece ne kadar müdahaleci olursak olalım sıkıntılarımızı çözemeyiz. Kadının devrimcileşmesi; erkek gibi davranma, erkek gibi düşünme anlamına gelmemelidir hiçbir zaman. **Toplumsal şekillenmenin dayattığının aksine kadının örgütlenmesi, kendilerini sürecin birer parçası olarak görmelerini ve inisiyatiflerini öne çıkartmalarını sağlamakla mümkündür.** Kadınlarımızın kendilerini özne olarak gördüklerinde, sürece nasıl müdahale edip, neler başardıklarını hatırlamak için birkaç ay

öncesine bakmak yeterli olacaktır: Novamed direnişi, DESA direnişi sadece en yakın örnekler. Özellikle DESA’da direnen Emine Arslan ve diğer direnişçilerin kamuoyunda bu kadar yankı bulmasının en önemli nedenlerinden biri direnişteki insanların işçi kimliğinin yanı sıra kadın kimlikleri.

Bu bağlamda kadınların ufkunun, yine kendini daha kolay ifade edebileceği ve kendini herhangi bir erkekten daha iyi anlayabilecek bir kadın örgütülüğünün yardımıyla açılması oldukça mümkündür. Ayrıca bir soruna en iyi çözümü, o konuda en yoğun çelişkisi olanların bulabileceğini ve yakıcılığını hissettiği oranda çözüme daha çok yaklaşacağı aşikar olan bir olgudur. **Keza kadının özgürlük mücadelesinin, yalnız sistemin verili ilişkilerini reddetmekle yeterli olmayacağı ve temelleri derinde yatan ataerkil sisteme karşı mücadelenin daha uzun süre devam edeceğini, toplumsal rollerin mücadele içinde de karşımıza çıkabileceği bilinmelidir.** Bu sorunun çözümünde rol oynayacak en büyük muhataplar yine kadınlardır.

Bugün emek sömürüsü zincirinin en ciddi halkasını oluşturan “kadın işçiler” in bir çok yönüyle değerlendirildiğinde sanırız bugünün örgütlenmeye en dönük kesimin yine bunlar olduğunu görmemiz çok zor olmamalı.

Tüm bunlardan yola çıkarak, yani kadın sorununun daha özel bir çalışmayla çözüme ihtiyaç duyduğunu bildiğimiz için; DDSB içerisinde, kadınlarımızın inisiyatiflerini öne çıkarttığı ve kendilerini sürecin öznelere olarak gördükleri bir örgütlenme yaratılması bir zorunluluktur. Bu anlamda önce kadınlar olmak üzere tüm DDSB’li arkadaşlarımızın bu temelde ihtiyaca yanıt verecek çalışmalar içerisine girmesi gerekmektedir.

EV İŞÇİSİ KADINLAR EYLEMDE

Ev işçisi kadınlar **15 Kasım 2009** Pazar günü, Tarabya İntes Park Vilları önünde hiçbir gerekçe gösterilmeden ve parası verilmeden işten çıkartılan arkadaşları Zeynep Aslan için bir eylem yaptılar.

Yaklaşık bir senedir sendikalaşma mücadelesi veren ev işçisi kadınlar, yaptıkları bu ilk basın açıklamasında “Köle değiliz, ev işçisiyiz! Can güvenliği, iş güvelliği, sağlık güvenliği istiyoruz, alacağız” pankartı altında birleşerek, çalıştıkları lüks villaların önünde taleplerini dile getirdiler.

Ev işçisi kadınlar kendilerini yok sayanlara “Bizler ev işçisi kadınlar olarak Zeynep Aslan’a ve onun gibi ev işçilerinin haklarını gasp edenlere sesleniyoruz! Artık karşınızda tek başına Ayşe-Fatma yok! Örgütlü ev işçisi kadınlar var. Kölelik koşullarını geride bırakıp insanca koşullarda çalışmak ve yaşamak için mücadele vereceğiz. Bizler gücümüzü sendikada birleştirdik. Kendimize, emeğimize, bedenimize, kimliğimize sahip çıkmak için mücadelemizi hep beraber veriyoruz. Ev işçisi kadınlar olarak yılmadan usanmadan sendikamıza sahip çıkıyoruz ve çıkacağız” sözleriyle seslendiler.

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks

Tamamen kapitalist sistemin yapısı gereği periyodik olarak çıkan ve özellikle şu süreçlerde daha derinden hissedilen ekonomik krizler, aynı zamanda çalışanların daha az ücret ve daha kötü çalışma koşullarının dayatılması için patronlara büyük bahane oluşturmaktadır. Patronlar azalan kârlarını artırmak için işçi ve emekçilerin var olan haklarını hiçe sayarak daha ağır çalışma şartları ve türlü hukuksuzluklara başvuruyorlar. Ücretlerin zamanında ödenmemesi, zamların verilmemesi, ücretsiz izinlere çıkarılma, güvencesiz çalışmaya zorlamaları vb uygulamalara maruz kalan işçi ve emekçiler en küçük hak arama talebinde işten çıkarılma tehdidi ve uygulamasına maruz kalıyorlar. Çalışanların yüzde 97'ye yakınının güvencesiz çalıştığı şu süreçte işçi sınıfı ve emekçilerin yasal haklarını bilmemelerinden kaynaklı patronların ağır uygulamalarına maruz kaldığını görmekteyiz. Büyük bedeller ödenerek kazanılan haklarımızı bilmek ve savunmak zorundayız. Bu gerçeklikten yola çıkarak işçi ve emekçiler için çalışma yaşamında en çok karşılaşılan haksızlıklara karşı yapabileceklerini öğrenebilecekleri bir dizi oluşturduk. Soru cevap yöntemiyle sunacağımız konulardan başka ihtiyaç duyulan ve bize ulaştıracağınız konulara da ver vermeye çalışacağız.

○ **İşten atılma durumunda yasal haklarımız nelerdir?**

- 4857 sayılı İş Yasası **haklı fesih** nedenlerini üç başlık altında toplamış. **Birincisi** sağlık sebepleri, **ikincisi** ahlâk ve iyi niyet kurallarına uymayan haller ve benzerleri. **Üçüncüsü** zorlayıcı sebepler.

Fesih için geçerli neden oluşturamayacak durumlar ise yasanın 18. maddesinde şöyle belirtilmiş: Sendika üyeliği ve sendikal faaliyetlere katılmak; işyeri sendika temsilciliği yapmak; mevzuat veya sözleşmeden doğan haklar için işvereni dava etmek; ırk, renk, cinsiyet, medenî hal, aile yükümlülükleri, hamilelik, doğum, din, siyasi görüş ve

benzeri nedenler; 74. maddede öngörülen ve kadın işçilerin çalıştırılmasının yasak olduğu sürelerde işe gelmemek; hastalık veya kaza dolayısıyla yasa da öngörülen bekleme süresinde işe geçici devamsızlık...

Burada en önemli şey **patronun iş feshini yazılı olarak bildirmek zorunda olmasıdır**. Bize imzalatmak için getirilen belgeyi okumadan, incelemeyen kesinlikle imzalamamalıyız. Birçok işyerinde sadece ilgili madde yazıyor ve patron bu maddenin altına gerekçesini yazmıyor. Çünkü gerekçe yasal değil. Ve sadece yasa yazdığı için çalışanlarımızı kandırmaya çalışıyor. Buna dikkat etmeliyiz. Patron fesih nedenini de çok açık biçimde yazmak zorundadır. Daha sonra işe iade davası başlar.

○ **Peki, işe iade davası süreci nasıl işler?**

İşçinin işe iade davası açması için 30 veya daha fazla işçi çalıştırılan bir işyerinde çalışması gerekiyor. İşe iade davası açmak isteyen işçi, fesih bildiriminden tebliğinden itibaren **bir ay içerisinde** iş mahkemesine başvurmak zorundadır. Feshin haklı olup olmadığını ispat görevi işverene aittir. Dava en az iki ay içerisinde sonuçlandırılmak zorundadır. Eğer Temyiz'e giderse Yargıtay bir ay içerisinde karar vermek durumundadır. İşe iade yönünde karar çıkarsa işveren işçiyi bir ay içerisinde işe başlatmakla yükümlüdür. Eğer işe başlatmazsa işçiye verilecek tazminatı mahkeme belirler.

○ **Haklarımız gasp edilirken, iş bırakmak yasal hakkımız mıdır?**

- Bazı durumlarda iş bırakılabileceğine yönelik hükümler belirtilmiştir. İş yasasının 34. maddesinde ücretin gününde ödenmemesine ilişkin yer alan açıklamalarda, 20 günden sonra işçinin iş durdurabileceği ve bunu toplu olarak da yapabileceği yazılıdır. Aynı maddede, işçilerin işi durdurmasından dolayı işten atılmayacakları, yerlerine yeni işçi alınmayacağı, bu işlerin başkalarına yaptırılamayacağı da (örneğin taşeron işçilere) açıkça

belirtilmiştir. Patron zamanında ücret ödeme nedenini çok açık belirtmek zorundadır. Bu gerekli kurumlarca inceleme altına alınacaktır çünkü. Krizi bahane edip de ödeme bahanesinde bile mahkemeler kâr-zarar incelemesi yapmak zorundadır. Yaşanan birkaç örnek bu bahänenin (eğer işyerinin üretimi iyiyse) mahkemelerce geçersiz sayıldığına yöneldir. Bir başka dikkat edilmesi gereken nokta ise ücret ödememe gününün başlangıcı olarak, işçilerin iş sözleşmesinde ya da ücret bordrosunda belirtilen ücret ödeme gününü baz almaları gerekmektedir.

○ **Ulusal bayram ve genel tatil günlerinde çalışma zorunlu mudur?**

Yasaya göre ulusal bayram ve genel tatil günlerinde çalışma yapılıp yapılmayacağı bireysel sözleşmelerle ya da toplu iş sözleşmeleriyle belirlenmesi gerekir. Şayet belirlenmişse bu günlerde çalışıp çalışmayacağına işçi karar verir. Yani bu günlerde çalışma işçinin onayına tâbidir.

Şayet işçi bu günlerde çalışmışsa, çalıştığı

her gün için fazladan bir günlük ücret alır. İşçi bu günlerde çalışmayarak dinlenmişse, bu günlere ait ücreti herhangi bir kesinti yapılmaksızın tam olarak ödenir.

○ **Ücret kesme cezası hangi şartlarda verilebilir?**

- İş Yasasının 38. maddesi ücret kesintisinin hangi şartlarda olabileceğini düzenlemiştir. İşveren, iş sözleşmelerinde ve toplu iş sözleşmelerinde belirtilen (belirtilmişse) sebepler dışında işçiye ücret kesme cezası veremez. Sözleşmelere dayanarak verdiği ücret kesme cezalarını ise işçiye sebebiyle birlikte bildirmek zorundadır. İşçi ücretlerinden ceza mahiyetinde yapılacak olan kesintiler işçinin iki günlük ücretinden fazla olamaz.

İşveren, ceza olarak kestiği paraları kendisi için alıkoymaz. Yasaya göre bu paralar bir ay içinde, işçilere verilecek eğitim ve sosyal hizmetlerde kullanılmak üzere Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığının bu iş için bildirdiği banka hesabına yatırılmak zorundadır. Yine bu paraların nasıl harcanacağı, işçi temsilcilerinin de içinde bulunduğu bir kurul tarafından belirlenmesi gerekmektedir.

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks

EKONOMİK KRİZ VE DERSİM'DE SENDİKAL MÜCADELE

Emperyalizmin yaşadığı yapısal kriz toplumsal yaşamı bir bütün olarak etkilemekte ve emperyalistler yaşanan krizi kendi yapısal ihtiyaçlarına paralel olarak aşmaya çalışmaktadırlar. Emperyalizmin içinde bulunduğumuz dönem içerisinde yaşadığı yapısal kriz şu süreçte etkisini sadece 'esinti' şeklinde hissettirdiği 'fırtınalara' hazırlıklı olunması gerektiği burjuva iktisatçıların dahi gizleyemediği aşikârdır. ABD'den başlayarak tüm dünyaya yayılan krizin temelinde emperyalist-kapitalist sistemin kar ve sömürüye dayalı yapısal gerçekliği yatmaktadır. Bu yapısal gerçekliğe ilişkin Marks'ın şu sözleri açıklayıcı olacaktır; "para dünyaya yanağında bir kan lekesiyle geldiye o halde sermaye tepeden turnağa her gözeneğinde kan ve irin kokacaktır" bu düşünceden hareketle emperyalist -kapitalist sistemin varlık koşulunun "sömürü" olgusu üzerinde şekillendiği aşikârdır. Milyonlarca insanı açlığa, yoksulluğa ve sefaletle mahkum eden sömürü düzeni yaşadığı krizi işçiye, köylüye bir bütün olarak yoksul emekçi halka fatura etmenin çabası içerisinde girerek süreçten kendini yenileyerek çıkmanın koşullarını yaratmaya çalışmaktadır. Emperyalist efendilerinin yaşadığı kriz karşısında ülkemizdeki işbirlikçi iktidar, efendilerinin krizi aşmaları için elinden geleni yapmakta, kendi krizlerinin reçetesini daha fazla işsizlik, daha fazla yoksulluk, daha fazla sefalet olarak emekçi halka fatura etmekte diğer taraftan emekçiler cephesinde yaşanan dağınık ve örgütsüz yapıyı daha da derinleştirmek için örgütlü mücadele ile kazanılan hakları gasp etmekte böylece içinde buldukları siyasi ve ekonomik krizi egemenler açısından kazanıma, emekçiler açısından baskı ve sömürü düzeninin devamlılığına kanalize etmeye çalışmaktadırlar. "Her şeyden öte, emperyalist devletler kriz sürecinden en az kayıpla ve mümkünse büyük karlarla çıkmaya çalışacak, çokuluslu şirketlerin ihtiyaçları doğrultusunda ekonomik, politik, askeri hamlelere girişilecek, dünyanın her yanını sermayenin ihtiyaçlarına göre şekillendirme hamleleri hız kazanacaktır."(Partizan). Herkes yaşanan krizi kendi cephesinden okumak durumundadır. Egemenler, emperyalist efendilerinin yaşadığı krizi ve krizin ülkemize etkileri nasıl olacak tartışmalarına ilişkin 'bizi teğet geçecek', 'psikolojiktir düşünmezseniz olmaz' gibi sözlerle krize dair yaklaşımlarını açıklamaları sınıfsal konumları itibari ile anlaşılabilir. Tam da bu noktada emekçiler cephesinde bu yönlü söylemleri besleyecek sınıf işbirlikçi yönlerini gizlemeden yapılan açıklamalar ya da kapitalistlerin krizi aşmalarına yardımcı olmak için hazırlanan "sosyal paket" önerileri

gibi ahmakça bir tutumdan sıyrılarak sınıf mücadelesini yükseltmeli ve egemenlerin krizini siyasi krizin derinleşmesinin aracı haline dönüştürmeliyiz. Bugüne kadar süreci emekçilerin lehine çevirme noktasında krizi sınıf çelişkilerinin keskinleştiği anlar olarak algılamalı ve bu bağlamda sınıf mücadelesinin yükseltilmesinin koşullarının berraklaştığı süreç olarak okumalıyız.

Sendikal Mücadele ve Dersim:

Yaşanılan ekonomik krizden hareketle Dersim' in içinde bulunduğumuz süreçteki siyasi duruşunu, sınıf mücadelesinin Dersim'e etkisini ya da Dersim'in mücadelenin içindeki konumunu sendikal mücadele bağlamında değerlendirdiği-

mizde sendikal mücadelenin içinde bulunduğu krize rağmen, Dersim'de sendikal alanda halen diri sınıf mücadelesine **yatkın** bir yönelim olduğu gerçekliği karşımıza çıkmaktadır. Genel anlamda sendikal alanda yaşanan kriz sorunsalı devrimcilerin sendikal alandan kopuk bir "sınıf mücadelesi" yürütülmesi anlayışında yatmaktadır. Devrimcilerin emekçilerle bütünleştiği noktada açığa çıkan güç herkesin malumudur. Kazlıçesme den başlayan deri işçilerinin militan mücadelecilik kimliği karşımızda tüm çıplaklığıyla durmaktadır. Bu gerçeklikten hareketle "emekçilerin ruh halini saptamak, formüle etmek ve ona açık bir anlam vermek"(Losovsky) düşüncesini pratikle bütünleştirdiğimiz oranda 'kitleleri kazanmak' fikrini somut bir güce dönüştürmüş olacağız. Sendikal mücadelenin önderliğinin reformistlerin ya da düzen işbirlikçilerinin elinde bulunması sınıf mücadelesinin geri olmasının nedeni değil, bizlerin sınıf mücadelesini sendikal alandan kopuk ele almamızın bir sonucu olduğu unutulmamalıdır. Bu bağlamda genel sendikal durum ya da sendikal mücadelede yaşanan "kriz" Dersim'de de etkisini bilinç kırılmasına yol açarak, sınıf mücadelesine karşı umutsuzluk ve güvensizlik olarak göstermektedir. Kamu ku-

rumlarında çalışan emekçiler açısından örgütlenme oranının olumlu olmasına rağmen genel sendikal hattın reformist, işbirlikçi, uzlaşmacı yönü sendikalara güvensizlikten, sınıf mücadelesine güvensizliğe dönüşmektedir. Bu süreç genel sendikal mücadelenin etkisinde şekillenmektedir. Genel sendikal mücadelenin hak olmaya dönük mücadele ve kitlelerin "tepkiselliğini" sınıf mücadelesine kanalize etmek yerine sadece "protestocu" mantıkla kitlelerin tepkiselliğini süreç içerisinde "sönümlendirmeye" dönük gayretleri uzun vadede mücadeleye güvensizliğe dönüşmektedir. Diğer taraftan yukarıda da işaret ettiğimiz sınıf mücadelesine yatkın "yerel" bir "teпки" de içinde barındırmaktadır. Bunun en güzel örnekleri hâkim sınıfların dersim in özgül koşullarından hareketle yürütülen sendikal mücadeleyi sindirmek amaçlı hayata geçirdikleri sürgün politikalarına karşı kitlese tepkilerin örgütlenmesi, SSGSS yasa tasarısı sürecinde ortaya çıkartılan "tepkiselliklerde" görülmüştür. Genel sendikal reformist, uzlaşmacı, işbirlikçi karakterinden kaynaklı bu "tepkisellikler" sonuç almaya dönük eylemsellikler yerine basın açıklamalarıyla geçiştirilerek, hukuksal sürece havale edilmiştir. Dersim'de sendikal mücadeleyi özellikle son süreçte çalışmalara katılım noktasındaki eksikliklerine rağmen mahallelere taşıyarak emekçi halkla buluşturma gayreti sendikal yönelimin sınıfsal yönüne olumlu katkılar sunmaktadır.

Başbakan Tayyip Erdoğan'ın dersime gelmesi sürecinde, ekonomik krize ilişkin gerçekleştirilen krizin faturasını ödemeyeceğiz eylemselliğinde, sürgünlere karşı ortaya konulan eylemsellik sürecinde, SSGSS yasa tasarısı sürecinde geliştirilen eylemselliklerde, 1 Mayıs, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ve 21 Mart Newroz gibi tarihsel anlamı bakımından önemli günlerde yetersizliklerine rağmen çalışmaları mahallelere taşıma noktasında atılan küçük fakat anlamlı adımlar halkın duyarlılığının gelişmesi ve sınıf mücadelesine kanalize edilmesi noktasında uzun vadede olumlu sonuçlar doğuracaktır. Politik duyarlılığın diri olduğu devrimcilerden, yurtseverlerden yana tavrın halen her türlü baskı ve inkâr siyasetine rağmen hayat bulduğu Dersim'de sendikal mücadeleyi Dersim'in tarihsel özünden ayrı ele alamayız. Bu gerçeklikten hareketle hafızaların yaşanan acılardan kaynaklı daha da diri tutulması gerçekliğiyle sendikal mücadelenin yüzünü sınıf mücadelesine çevirmek için sınıf bilinçli pratiği hâkim hale getirmekle yükümlüyük.

Dersim'den bir DDSB'li